

OBSERVATIONUM CRITICARUM

IN

APOLLONIUM DYSCOLUM

SPECIMEN II.

SCRIPSIT

R. SCHNEIDER.

OBSERVATIONUM CRITICARUM

APOLLONIUM DYSOOLUM

SPECIMEN II.

SCHRIFT

R. SCHNEIDER.

Quod Gustavus Dronke multis iam argumentis antea iudicaverat et ex certissimis indicibus erat suspicatus, de A codice Parisino, cuius maxime in restituendis Apollonii verbis ope et auctoritate nitimur, non ita constare collatione a Bekkero confecta, ut deberet censuram acturis: id oculis vidi, cum nuper adita Parisiis Bibliotheca Imperiali librum illum inspicerem atque dimidiam fere eius partem — totum enim per tempus non licebat — accurate compararem. Nec mirum id ita esse. Bekkero enim res illas paene occultas quasi in lucem proferenti tam erant multa simul eruenda emendanda, intelligenda interpretanda, ut etsi sexcentis usus esset oculis, tamen omnes omnium librariorum non potuisset vel errores depellere vel additamenta deprehendere. Ac ne voluit quidem, iure usus primi editoris, minima codicis vitia enotare. Quare id egi, ut si quid ab illo sive gravius sive levius praetermissum esset aut neglectum, indagarem diligenter.

Sed antequam ad ipsam rem accedo, de codice Parisino pauca proponam. Qui liber (cf. Bekker. ad pron. p. 1; 109 B 8; 112 C 6; ad synt. p. 3, 1) quod „veteranos codicum heluones“ dicitur deterruisse, id non de textu qui vocatur manu prima exarato valet — literae enim tam sunt aequaliter constanterque scriptae ut praeter locos vel madore vel vocibus erasis correctisque obscuratos atque obrutos, quid legatur, omnino non possit dubitari — sed de mala correctorum sedulitate, qui et multa eraserunt et accentus signa et interpretamenta addiderunt, ut sit ubi tabulam pictam potius quam librum manu scriptum intueri tibi videaris. Huc accedit quod negligenter rem egit bibliopega. Is enim non eas solum librorum de pronomine et de adverbio partes, de quibus dixit Bekker ad 112 C 6, sed etiam alia folia transposuit; ita factum est, ut sedem commutaret folium 3 (8, 16 ἐν βήσσησι — 10, 22 ἐπ' ἄλλων ed. Bekk.) cum fol. 4 (6, 14 ὅς κα — 8, 16 εὐρομεν); fol. 6 (10, 22 πλείστον — 12, 25 ὀνόματα) cum fol. 5 (12, 25 ὡς ἄν — 14, 21 αἰ πέφ); fol. 98 (485, 28 σεύτλιον — 488, 7 παραλιμ) cum fol. 97 (quod numero omnino non notatum est, 488, 8 ἐστὶν ἡ — 490, 28 φαιμέν; ceterum in codice post fol. 98 sequitur fol. 100 = 490, 28 ἀλλά — 493, 11 διαπορητικήν). Quae omnia Bekker tacite in ordinem redegit. Noli tamen nimium imputare compactori. Nam quod Otto Schneider sibi persuasit (Mus. Rh. III., 454; cf. Dronke in Mus. Rh. IX., 603), illam libri de adverbio partem, quam sagacissime perspexerat cum libro de syntaxi esse coniungendam, alieno loco inseruisse conglutinatorem, falsus est. Ea enim

quam seiunxit ille particula (614, 26 — 625 ed. Bekk.) cum in codice pertineat a fol. 179 vers. — 183 vers., septem illa quae transposuit biblioepaga folia (fol. 177 — 183 incl.) editionis Bekkerianae complent pag. 607, 33 *τηλόσε* — 625. Adde quod in extrema libri de adverbii pagina haec est subscriptio: *Ἀπολλωνίου περὶ ἐπιθώματων*.

Ea igitur est codicis condicio, ut primum locum occupent quattuor qui sunt de syntaxi libri, fol. 2 r. — 92 r.; post ultimam syntaxis vocem sequitur fol. 92 r. libri de coniunctione inscriptio: *Τοῦ αὐτοῦ Ἀπολλωνίου περὶ συνδέσεων*; sed et haec et quae eam excipiunt verba usque ad p. 481, 1 *γράμμα* ab alia manu sunt non recentiore, eadem, ni fallor, quae initium libri de constructione primi exaravit (Bekk. p. 347). Ab ea per totum codicem nihil nec additum nec correctum vidi*). Post illud libri de coniunctione exordium, quod dimidium fere fol. 92 r., fol. 92 v. et dimidium fol. 93 r. complet, et reliqua fol. 93 pars et fol. 94 vacuum relictum est. Quae fol. 95 r. sequuntur madore valde corrupta, ab eadem manu scripta sunt (primam dicimus) quae totum codicem exceptis illis partibus exaravit. Pertinet autem liber de coniunctione usque ad fol. 113 v. extr., ut contineatur 19 foliis praeter illud de quo supra dixi exordium. Excipit eum liber de adverbii, fol. 114 r. — 145 v. extr. et 177 r. — 183 v. extr., qui foliis 38 conscriptus est. Quarto loco est liber de pronomine; quem cum haec folia complectantur: fol. 184, fol. 146 r. — 176 v.; fol. 185 r. — 194 v., folia complet 41.

Venio nunc ad ipsam rem. Distinguendum autem est inter tres maxime manus, quarum quae sit ratio et condicio ex eis quae Bekker adnotavit cognosci omnino non potest. Ita factum est ut quae Dronke de hac re disputavit (l. s. s. p. 592), falsa evaderent tantum non omnia.

Ac primum quidem librarius is quem man. prim. dicimus, cum ea esset fide et modestia, ut et accuratissime describeret archetypum nec quidquam immutaret vel de suo adderet, summa eius est auctoritas. Paucis locis quae omiserat in margine ascripsit, velut 161, 1 *κατά*; 248, 8 *τὸ ἔγραψε*; 300, 8 *κατά*; 521, 27 *ἀπό*; 566, 4 *τοῦ*; eundem in modum 203, 3 *προ* particula in margine addita est, ut *προκατελιγεμένοις* legendum sit. Est ubi argumenta vel interpretamenta appinxit, ita tamen ut addito *τουτέστιν* ipse plerumque indicaret, unde orta essent. Cuius generis haec sunt: ad 16, 15 *περὶ ἄρθρον*; ad 512, 12 *ἐπὶ τῆσδε τῆς συντάξεως τουτέστι τῆς τῶν ὑποτακτικῶν*; ad 519, 16 *ὡς εἰ καὶ ἐν παραγραφῇ τουτέστι τὸ ἐξωθεν νοούμενον τοῦ κειμένου*; ad 537, 11 *πῆσιν τουτέστι τὴν πάθῃσιν*; 598, 29 *Ἰδαῖον τουτέστι τὸν τῆς Ἰδῆς Δία*; 604, 33 *προκειμένοις τουτέστι τοῖς εἰς θεν*; 39 C 1 *συμβολικῶς τουτέστι κρυῖως*; 38 B 9 *ὄπερ ὄνομα τουτέστι τὸ ἴσος*; 122 B 6 *Κόρινθα οἷ κρυῖ συγγραφῆσ* (non expedio); 583, 30 *εἰ δὲ καὶ τὸ πῶς τουτέστιν εἰ δὲ καὶ τὸ πῶς*; 484, 8 *ἀντὶ τοῦ οὕτως τὸ ὠδ'*. Quae omnia ut sunt sane inania et otiosa, ita ne animum quidem produnt interpolandi. Idem valet de una quaque fere

*) Ab eadem manu fol. 1 r. index capitum additus est; cuius generis indices in initiis ceterorum quoque de syntaxi librorum ascripti sunt. Quas quidem capitum inscriptiones, congruentes fere cum iis quas in Aldi Sylburgique editionibus legimus (quibuscum concinit editio Bekkeriana in capitum divisione), cum non sint ab Apollonio profectae nulliusque pretii, quamquam descripsi, tamen supersedeo proferre.

quam A prim. servavit literula. Id a Bekkero video neglectum aliquot locis, in quibus sunt hi: 6, 4 *καὶ πόθεν Ἀρίσταρχος οὐκ ἔλεγε μὲν πλεονάζειν τὸ ἄρθρον, περιέγραφε δὲ ὡς ἐλλείποντος συνήθως τοῖς ἄρθροις τοῦ ποιητοῦ* (quae sequuntur ἔχων γοῦν — v. 6 τοῦ ποιητοῦ manu secunda in margine ascripta sunt, omiserat prima). Haec verba τοῦ ποιητοῦ servanda videntur; nam nec antea Homeri mentio iniecta, et ipsa illa in caussa fuerunt, cur aberraret scriptoris manus ad alterum quod infra legitur τοῦ ποιητοῦ.*)

71, 25 *ἐδιδάξαμεν* A pr.; *ἐδέξαμεν* cet. — 149, 23 *ἔχοντος τοῦ λόγου τῆδε* Dud. *ἔχειν τὰ τοῦ λόγου τῆδε* A pr.; *τὰ τοῦ λόγου ἔχειν τῆδε* S. Scribendum *ἔχει δὲ* (N = AE) *τὰ τ. λ. τ.* — Locum 228, 19, quem codicis vestigia secutus restitueram Symbol. ph. B. p. 469, vidi in libro ipso correctum esse hunc in modum: *οὐκ ἂν ἦν* m. pr.; *τι* m. sec. supra scriptum; *ἐμποδῶν* (in cod. *ἐμποδόν*) *τὸ τὰ ἐπιρρήματα* m. pr.; *ἐπιρρήματα* m. sec. in margine; *φέρεσθαι* m. pr.: ut in mentem veniat sic legere: *οὐκ ἂν ἦν τι ἐμποδῶν τὸ αὐτὰ ἐπὶ ῥήματα*. Quamquam cum technicus constanter dicat *οὐδὲν ἐμποδῶν ἐστι*, tueor etiam nunc quae antea proposui. — 257, 17 *παρεδρεύουσιν* ex A pr. recipiendum est, cui interpretandi caussa *παράληγουσαν* ascripserunt librarii. — 306, 15 *ὅς ἐὰν ἐλθῆ* A. pr.

307, 1. Praepositionem parthesi appositam et ante vocabulum quod inde aptum est et post illud collocare licet. Fuerunt autem qui perhiberent, non recte praepositionis postpositae etiam accentum *εἰς βαρεῖαν τάσιν* mutari, cum aliae orationis partes sede motae suum servarent tenorem. His adversatur technicus. Quibus enim vocibus certus in verborum ordine locus assignatus est, ii aut sede omnino non moventur; aut si moventur, *μετάθεσιν* factam esse indicent necesse est. Id cum vel maxime cadat in praepositiones, metatheseos indicium ostenditur accentu mutato. Itaque quoniam nihil interest, utrum postpositam praepositionem, an verba quae inde pendent (*τὰ δευτερεύοντα*) praeposita statuas, absonum est quaerere, utrum hoc an illud factum sit (307, 5). Hanc cum appareat sententiam esse totius loci, corruptis his in verbis *αἱ δὲ οὖν προθέσεις οὐ κατὰρξασαι τῶν λέξεων ὁμολογοῦν ἔχουσι***) *τὴν μετάθεσιν κατὰ τὰ δευτερεύοντα ἢ μετατιθέμενα κατὰ τὴν ἀρχὴν· πάλιν γὰρ αὐταὶ* (O. Schneider Diar. Marburg. 1843 p. 652) *δεύτεραι γινόμεναι καὶ τῆς δεούσης τάξεως στερούμεναι ὁμολογοῦσι μετατεθεῖσθαι* — non ambigo quin ex A pr. scriptura *καὶ* (male Bekker enotavit *καὶ*) *τα δευτερευοντα ἢ μετατεθειμενα κτλ* nihil aliud eliciendum sit nisi hoc, ne una quidem immutata litera: *καὶ τὰ δευτερεύοντα ἢ μετατεθειμένα κατὰ τὴν ἀρχὴν*. — 312, 24 *καὶ πρόθεσις ἢ ἔν, ἢ σύν, ἢ ἀνά* Bekker edidit sprete codicis A auctoritate; is enim exhibet *τις ἢ συν ἢ κατα ἢ ἀνα*. Ex his efficiendum puto *καὶ πρόθεσις τις, ἢ ἔν, ἢ σύν, ἢ κατὰ, ἢ ἀνά*. — 319, 12 *ἐξ ὧν καὶ ἡ ἀφορμὴ* A pr. ἢ om. cet. Cf. 62 A 8 *καὶ ἴσως ἢ ἀφορμὴ ἐκ τοῦ κτλ*.

*) 77, 27: *τοῦ ποιητοῦ, ὅς συνήθως ἐλλείπει τοῖς ἄρθροις*.

**) = *ὁμολογοῦσι τὴν μετάθεσιν* 307, 4; *κατηγοροῦσι τῆς μεταθ.* 306, 3, indicant metathesin esse factam.

320, 13 — 321, 4: De *διότι* et *καθότι* vocibus quaestio instituitur*). Grammaticus postquam exposuit, non *synthesin* esse sed *parathesin* statuendam *διά* praepositionis causalis cum accusativo aliquo (318, 14 — 320, 13 et 321, 4 — 321, 16 vid. Uhlig. p. 26), in id iam inquirendum esse monet, sitne accusativus *ὅτι* ab *ὅτις* ductus, an *ὅτι* ab *ὄς τις* derivatus. Posteriores autem rationem probandam esse vel e masculini et feminini formis cum *διά* praepositione coniunctis patefieri evincit. Masculini enim et feminini generis accusativi (*δι' ὄν τινα*, *δι' ἦν τινα*, *δι' οὓς τινας*, *δι' ἄς τινας*) quod non congruunt cum nominativis, ut in neutro fieri solet, sed diversi sunt, cumque omnes illae *ὄν τινα*, *ἦν τινα*, *οὓς τινας*, *ἄς τινας* formae non ad *ὅτις*, sed ad *ὄς τις* pertineant: inde τὰ τῆς διαστολῆς ἐκδηλα ἐγένετο, i. e. inde apparet, in *ὄτι* vocula *διαστολήν* non minus locum habere, quam in *ὄν τινα*, et utrumque ex duabus vocibus constare (cf. 502, 19). Haec cum desideretur sententia, exoptatam adhibebis loco in editionibus turbato medicinam ex praestanti scriptura petitam A pr., qui et v. 21 εἰ μὴ omittit (de qua re nihil monuit Bekker) et οὐδέποτε ante *συνεπιπίπτει* (in A *εμ* erasum) ponit, hunc in modum: ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἐτέρων γενῶν, λέγω τοῦ τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ, ἃ δὴ κατ' αἰτιατικὴν οὐδέποτε συνεπιπίπτει, τὰ τῆς διαστολῆς ἐκδηλα ἐγένετο. Iam ipsum confido locum magis perspicuum esse quam Uhligii explanationem (p. 26): „etenim in masculino genere quoque et feminino invenitur *διότι* [vel potius inveniuntur quae ei respondent].“ Qua in re uti ab illo dissentio, ita comprobo, quod eam disputationis partem, quae sede mota erat (321, 4 — 15) suo reposuit loco; qua in parte hoc monitum volo, v. 5 δεῆσον, v. 10 προσανταποδίδεται (quod reiiciendum est), v. 22 παρακατατιθέμεθα (παρακατατίθεμαι m. sec.) v. 26 σνήνωνται non σνήνωται legi in A. m. pr. scripta. — 323, 14 *αντων* in A; repono *αὐτῶν*. — 335, 5 ἐν ἴσῳ ἐστὶ et v. 27 παρεπόμενόν ἐστι A pr.

Quem ad modum supra genuinam scriptoris manum ex A pr. eruimus, ita hoc loco 334, 20 non ex coniectura, sed ex unius optimi libri testimonio petimus medelam. Agitur de talibus vocibus quales sunt *Οὐλύμπονδέ*, *οἰκονδέ*, *ἀγρόνδέ*; qua quidem quaestione Apollonio ipsi negotium videtur facessitum, cum suam de re illa sententiam mutaverit. Missa igitur faciamus quae 84 A de his vocabulis profert; omnino enim cum placitis quae aliis locis proposuit pugnant. (Lehrs q. e. p. 40 Skrzeczka I. p. 17). Quaerendum autem ut alias ita his in vocibus: 1) sitne *synthesis* an *parathesis* facta; 2) cui partium orationis generi adnumerandae sint (*μερισμός*); 3) quam habeant notionem (*ἐννοια*) quemque in oratione usum et locum (*σύνταξις*). 1) Ac primum quidem multis argumentis comprobasse sibi videtur *technicus*, *parathesin* statuendam, itaque δύο μέρη τοῦ λόγου accipienda esse (cf. 595, 8; 333, 27; 341, 2; 594, 1), accusativum casum et *δε* coniunctionem κατὰ τοπικὴν σχέσιν. 2) Quae cum ita sint, de *μερισμῶ* omnino ambigi non potest. Nam alterum vocabulum quoniam est substantivum, alterum coniunctio, utrumque suae attribuat classi necesse est. 3) Sed nascitur inde quaestio difficilis de notione et constructione, quae, licet duae sint

*) cf.: 508, 26 sq. 337, 20. 509, 20. 320, 2.

in illis orationis partes coniunctae, fieri tamen non potest quin sit una eaque adverbialis. Neque id infitiat Apollonius: 592, 20 ἐστὶν ἐπιρρήματικὴ σύνταξις, οὐ μὴν ἐπιρρήματικαὶ φωναί; 593, 22 σύνταξιν ἔχει ἐπιρρήματικὴν, οὐ μὴν μερισμὸν τὸν κατὰ τὰ ἐπιρρήματα; 333, 27 παρεστήσαμεν [δὲ ex A pr. addendum] — ὡς — δύο μέρη λόγου καθεστῶτα εἰς σύνταξιν μίαν ἐπιρρήματος παραλαμβάνεται; 334, 22 δύο μέρη λόγου ἐστί, τῇ μέντοι ἕξ ἑκατέρου συνόδῳ ἐν τι παρρησίεται. Idem valet de eis vocabulis (εἰςδῶ, ἐνδῶ, ἀφ' οὗ), quae cum praepositis per parathesin praepositionibus adverbialem induerint notionem, falso κατὰ τὸν μερισμὸν in adverbiorum numerum ascripta sunt (ἐκ συντάξεως προθετικῆς πρόληψιν ἀνεδέξαντο ὡς εἴη ἐπιρρήματα). Nihil enim de eis iudicandum nisi hoc, parthesi praepositionis articuliue facta temporalem illa induisse notionem (ὡς ἐκ παραθέσεως προθετικῆς καὶ ἀρθρικῆς συντάξεως παρρησίετατο χρονικὴ σύνταξις), ita ut utrumque suum aspirationis accentusque signum (τὰ παρεπόμενα) conservet. Inde fit ut praepositio quidem nullo tono, οὐδ' ἢ ὁ suo tenore suoque spiritus signo proferantur. Nec temporalis vis ususque horum verborum habet quo offendaris; nam consimili modo etiam nominibus cum praepositionibus per parathesin coniunctis, quamvis sint duae in eis orationis partes, vis subiecta est localium adverbiorum (ἐν οἴκῳ = οἴκοι, ἐκ Λέσβου = Λεσβόθεν, 333, 23). Ac ne hoc quidem mirum quid sit quod εἰςδῶ quidem tempus, locum ἐν οἴκῳ significet; οἶκος enim antea iam illam habuit significationem; contra in ἐξοῦδ' similibusque cum insit articulus, qui ad res tempore praeterito factas refertur (ἄρθρα, οὐδὲν [τὸ adde ex A pr.] τοιοῦτον σημαίνοντα ἢ μόνον ἀναφορικὴν ἐννοίαν, ἢ τις χρονικὴν ἔμφασιν παρρησίεσιν, εἴ γε τὸ ἀναφέρειν χρόνον ὑπόμνησις ἐστίν): iure meritoque ἐξοῦδ', εἰςδῶ, ἐνδῶ tempus indicant. Iam vero eo res perducta est ut ad eum quem supra diximus locum revertamur. Ibi enim Dysecolus postquam multis exposuit verbis, ut supra demonstratum est, duas inesse orationis partes in εἰςδῶ e. q. s.: ne quis sit qui sibi persuadeat, non posse iam εἰςδῶ adverbii vim usumque habere, haec adiungit: οὐκ ἐπεὶ δὲ (ex A pr. Uhlig 32) ἐκ παραθέσεως φαμεν τὰ τοιαῦτα μόρια συνίστασθαι, πάντως καὶ κατὰ τὸν μερισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου (v. s.) τῆς συντάξεως (scil. adverbiorum) ἀποστήσεται, καθάπερ γε καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου συντάξεως ἀποστήσεται τῷ παραλόγῳ τῶν εἰρημένων φωνῶν. δύο μέρη λόγου ἐστί, τῇ μέντοι ἕξ ἑκατέρου συνόδῳ ἐν τι παρρησίεται (v. s.). διὸ καὶ ὡς (quasi v. Symbol. philol. Bonn. p. 473) ἠνωμένα αὐτὰ παρεδέξαμεθα κτλ. In quibus primum moneo illa συντάξεως ἀποστήσεται in A non manum primam exarasse, sed correctorem ex deterioris stirpis codice, in quo interpretandi caussa ex eis quae antecedunt repetita erant, adiecissee. Hoc autem voluit Apollonius verbis καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου (supple: κατὰ τὸν μερισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου τῆς συντάξεως οὐκ ἀποστήσεται): „quem ad modum etiam ceterae orationis partes habent constructionem aliquam sive vim ac notionem, quae cum eorum merismo non congruat.“*) Huc accedit quod, quae in reliquis libris et A. sec. extant τῷ παρα-

*) 487, 29: (ὁ ἢ διασαφητικός) ἴδιον ἔχει παρὰ τοὺς προκειμένους συν[δέσμους] τὸ ἐν ἀρχῇ μὴ παραλαμβάνεσθαι, καθάπερ [χρῶσιν] οἳ τε διαζευκτικοὶ καὶ παραδιαζευκτικοί, quos licet in initio sententiae ponere.

λόγῳ, in A pr. clarissimo literarum ductu sic leguntur: τῷ γὰρ λόγῳ (τῶν εἰρημένων φωνῶν: ratio enim vocum εἰς — ὄ, οἶκον — δέ, ea est ut), quae cum eis quae sequuntur coniuncta sententiae optime quadrant; v. 22 inter μέρη et λόγου additur τοῦ. Quibus expositis, locum ut uno oculorum obtutu collustrare possis, integrum transcribam: οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐκ παραθέσεώς φαμεν τὰ τοιαῦτα μόρια συνίστασθαι, πάντως καὶ κατὰ τὸν μερισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου τῆς συντάξεως ἀποστήσεται, καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου. τῷ γὰρ λόγῳ τῶν εἰρημένων φωνῶν δύο μέρη τοῦ λόγου ἐστί, τῇ μέντοι ἑξ ἑκατέρου συνόδῳ ἔν τι παρρησίεται. Ceterum hanc scripturam nec adnotavit Bekker, et ita profert Dudithius, ut ipsius coniectura esse videatur; quarum quidem rerum nescio utra magis mira dicenda sit. *)

Cum iis de quibus disputavimus artissime coniunctus est locus hic 340, 18 sqq. Ibi enim quaeritur in ἐξαίφνης sitne compositio cum articulo facta ut non solum notio sed etiam forma adverbialis evadat: an apposita praepositione notio, non forma adverbii? Eius generis discimus esse permulta, quae non sint adverbia composita, sed usum habeant adverbiorum; iis ἀντιπαρκειῶσθαι adverbia genuina per paragogen derivata: εἰς οἶκον — οἶκαδε; ἐξ οἴκου — οἶκοθεν; ἐν οἴκῳ — οἴκοι. In A pr. non est οἴκοι, sed οἶκοθι; id vel ideo quod magis concinit cum eis quae antea allata sunt exemplis συλλαβικῶς derivatis, recipiendum videtur; cf. 621, 17. — 341, 17 οὐν particulam quamvis perhibeat Bekker ex A accessisse, tamen non est in codice.

Haec habui quae in libris qui sunt de constructione duce A pr. emendarem. Quibus alia possim addere ex ceteris libris petita; ea tamen, ne a proposito aberremus, alio loco expromere libebit. De altera enim manu in animo iam est breviter disserere. Ac manu secunda, quae literis minutis illis quidem, sed accuratissime pictis additamenta exaravit, in universum moneo sive in margine sive in ipso verborum ordine ascripta esse plurima in libris de constructione, pauca in libris de coniunctione et de adverbio, nihil fere in libro de pronomine. Quid sit autem quod moverit Bekkerum, ut hoc illud „margini A“ vel „man. recentiori“ vel „correctori“ debere indicaret, praeteriret silentio intempestivo aliis locis sexcentis, me non satis perspicere profiteor. Eius rei ne desint testimonia, eos primum locos afferam, ubi Bekker bonas scripturas esse in A manu quam nos secundam dicimus additas, ita monet ut aut dicat: „haec om. pr. A.“: 9, 17; 78, 17; 87, 10; 90, 19; 91, 22; 100, 5; 104, 22; 108, 3; 129, 23; 144, 8; 255, 9; 292, 12; 340, 1; 343, 18; aut: „haec in marg. ponit A.“: 12, 5; 66, 27—67, 1; 82, 12; 85, 7 (quo de loco v. infra); 90, 2; 94, 5—9; 108, 28—109, 1; 114, 21; 116, 23; 134, 17; 154, 23; 161, 23—27; 168, 26; 176, 2—4 (quae Bekker adnotavit ad 175, 28, corrigas quaeso hunc in modum: 176, 2 δι' ὅν S

*) In eiusdem generis sive vaticinio sive latrocinio hominem doctissimum deprehendimus etiam 144, 4 ἢ pr. A. cum ἴσ. Dud. οὐδὲ S; nam ἴσ. appicto indicavit illam coniecturam esse. Quid multa? Dudithius quin ipse codice A usus sit in dubium non vocabis, ubi praeter hunc locum alios adhibueris, velut hos 331, 13; 334, 23; 141, 21; 145, 24. 27; 156, 21; 169, 1; 170, 6; 178, 2. Has omnes eum aliasque „non poenitendas annotationes, quae in Porti libro non erant“ (Sylb. Epist. Dedicat. p. 2) ex Sophiani thesauro hausisse cum per se non sit veri simile, tum omnis, si quid video, de hac re tollitur dubitatio hoc uno loco 153, 24, ubi videas quaeso quae adnotavit Sylburgius.

et A qui totum hoc δι' ὄν — 176, 4 ῥήματος in margine habet m. sec.; ἴσ. δι' ὄν mg. Sylb. 176, 3 δύναιντο A sec.); 259, 15; 543, 7; 576, 8; 597, 22; 617, 9; aut „rec. man.“: 78, 16; 154, 4—8; 171, 10; 313, 17. 24; aut „in litura“: 108, 9; 85, 16; aut „corr. A“: 300, 5; 317, 6. Ex his autem si quis iudicium fecerit de recentioris illius manus indole ac ratione, valde erraverit; permultis enim aliis locis quae sive omissa sive negligenter scripta sunt manu prima, secunda et explentur et corriguntur: de quibus ne uno quidem verbo monuit Bekker. Quorum ex numero aliquot locos eligam: 66, 23 εὐλόγως; 82, 20 τὸ ῥήμα; 100, 13 ὀδί; 102, 12 τοῖς; 108, 9 ἐπει—οὐκ; 10 παρεπομένων; 110, 25 τόσος; 123, 2 ἐκ—τούτω; 125, 24 ἡνία; 127, 2—3 θος—ἔσομαι; 132, 13. 14. 16 εἰ; 141, 26 γὰρ—λείπει; 148, 7 ἐνθεν—δυσέφικτον; 154, 11 εἰ et πρώτῳ; 23 εἰ—26 φορεῖν; 27 γε μὴν; 163, 15 ἀπό—σάκος; 172, 12 πρόσδος—13 καί; 178, 3 οὐσῶν; 20 χηναλώπηξ; 179, 1 ὄπερ—ἐνεχώρει; 180, 5 τό—κι; 24 φασι; 181, 5 καί—αὐτους; 184, 14 κὸς—μέγας; 187, 3 ἐκέχητο; 189, 21 τοιαῦται—ἔχει; 191, 16 παραγωγὴν et κατὰ τὸ; 23 ἡμᾶς; 192, 25 εἰς; 199, 27 τὸ συνόννμον—200, 4 γὰρ (199, 7 est ἀπήνησε); 202, 13 πάλιν — 16 ἀκουοῦσιν (in A est κατὰ τὴν πτώσιν καὶ κατὰ τὸν ἀριθμόν); 204, 7 τῆς — 10 ἐπιρῥημάτων (v. 9 haec exhibet σύνταξιν τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἀκρ.); 206, 11 καί — 12 ἀκολουθία; 207, 9 γράφειν ἡμᾶς; 212, 8 κμᾶν — 12 ἀνήρ; 219, 6 τῷ — 7 ταῦτά; 231, 10 περιπατεῖν — 11 περιπατεῖν; 235, 26 εἶχε — 27 ἀποδεῖ ἀπο; 236, 14 οὔτε — 15 ἰδιώματα; 238, 3 καί — 5 στήναι; 240, 18 πάντως; 248, 15 πράγματος; 250, 7 οἷς; 9 Εὐμαιε; 252, 6 ἢ εἰς — 8 θεοί; 255, 10 καί — 15 ἀριθμήσω; 260, 7 ἢ καί — 8 πλειόνων; 11 ἦ — 12 νοουμένη; 261, 2 ὄντες — 6 ἄνθρωποι (ubi v. 5 καὶ τοῦ); 17 ὡς — ὄν; 25 διανοεῖσθαι — 27 ἄνθρωποι; 264, 3 εἶμι ἴθι; 268, 26 ἐν ἴσῳ — 27 Τρόφων; 271, 15 λέγωσι; 272, 4 ἐπιστήσαι; 274, 27 τοῦ — 275, 1 παρεδρεύουσαν; 276, 10 κατ' — 15 ἐγκλισις; 277, 11 τὰ — 13 τυπεται; 281, 28 καταγνομένων; 287, 11 προσγενομένης — 13 χαρίζεσθαι (in A. est v. 12 καὶ συνούσης); 294, 28 ἄδω — 295, 5 χαρίζομαι (in spatio m. pr. vacuo relicto); 299, 6 περι; 300, 17 σὺ — φροντίζει; 301, 17 κἄν ὑποτακτικόν; 309, 5 ὡς; 14 ελκου; 28 ι in καταί et ὑπαί; 310, 25 διά — 27 πτώσιν; 311, 15 ἐν; 19 εἰ—λόγον 313, 18 λέγω — 20 τοῦ ν; 314, 25 μὲν; 315, 14 ἔδραμον — 15 καμπήρα; 317, 1 καί — 3 μικρόν (v. 1 est καὶ τὸ); 18 ἐν — τίθεσθαι; 319, 1 ὅτι — ἀναγινώσκω (ib. διαφοροῦσης, o man. sec.); 25 ἄλλας; 320, 9 ἀλλά — 11 ἐστίν; 14 εἰ; 321, 22 εἰ; 322, 23 οὔτως — 26 προθέσεως (v. 26 est ἀμεταβλήτου κατὰ m. pr.); 323, 21 ουμην; 26 μὴν; 324, 4 ὀνόματος; 6 ἐκ τῶν προκαῖ; 325, 26 ἰδία — 27 καθό (v. 27 est παραδεδέχθαι); 326, 2 ἔξ; 13 ἦ; 21 καθιζόμεν; 327, 17 μετοχή; 328, 1 τῶν — παράθεισιν; 16 ἐν τῷ; 330, 21 οὐ; 332, 16 τὰς 335, 25 ὡς περ — χοιραγῶν; 340, 20 νοιαν; 490, 15 καί; 491, 26 οὐδὲ (antea erat οὐ); 497, 21 καί; 504, 16 τῆδε; 507, 13 ε post συνδέσμων pr.; ν καθίσταται m. sec. in ras.; 510, 17 ποιητικόν erat pr.; ποιητικῶς sec.; 511, 33 ἐπιτελεστικόν pr.; ἀποτ. sec.; 514, 23 προῆξε; 517, 2 ἰοσήμους; 542, 11 τὸ ῥαθυμεῖν in spatio vacuo relicto; 543, 7 τὸ τοιοῦτον; 560, 16 ἀπ ante ἀρτίζονται; 562, 29 ἥλιος; 571, 7 τό; 8 καί — 9 ἀναλογώτερον; 577, 27 κατὰ; 589, 33 καὶ φωνῆς — τῆς; 597, 12 τὸ αἰτωλός;

599, 13 ἢ πρὸς Λεσβόθεν (v. i.). His igitur locis quae in A pr. lacunosa erant, manu secunda recte explentur. Unde iam satis apparet, eam esse A pr. indolem, ut eniteat in eis quae exhibet, scateat lacunis. Quibus ut medelam adhiberet et hic illic vitia ut tolleret, dubium non est quin librum excusserit corrector nunc deperditum. Eum si quis sit qui deterioribus B D M affinem fuisse contendat, valde assentiar: concinit enim cum iis permultis locis iisque apertissime interpolatis: verum nec B eum fuisse nec D nec omnino unum ex depravatis, vel ea ex re apparet, quod in ipsa illa syntaxeos parte, ubi deficiunt B C D M (137, 19 — 181, 18), haud pauca ascripta sunt a correctore, quae nequaquam sapiant interpolationem (144, 4 οὐδὲ S A sec.; ἦ A pr. ἴσ. Dud.; 144, 8 ἀπλῆν; 146, 10 — 13; 164, 10 τὰς γενικάς ἐπὶ κτῆμα φέρεσθαι A pr. ταῖς γενικαῖς αὐτὸν κεχρησθαι πρωτοτύποις ἀντὶ κτητικῶν A sec. in mg.; τὸ γενικαῖς αὐτὸν κεχρησθαι πρωτοτύποις ἀντὶ κτητικῶν S. e. q. s.). Accedunt autem argumenta alia gravissima, quibus comprobatur, libro usum esse correctorem illum a ceteris omnibus diverso; nam et quae 11, 27 οὐδ' — 28 ἔπεισεν m. sec. servata sunt („Haec recepi ex mg. A“ Bekker) Priscianus testatur esse genuina (II. p. 116, 18 Keil); neque quisquam unquam dubitavit quin sint Apollonii quae 308, 10 μένον — 11 συντάξιν m. sec. margini ascripsit („Haec sumpsit de mg. A“ Bekker). Quibus et illud quod dixi comprobatur et hoc, quaecumque manus secunda addidit pluris facienda esse quam deteriorum quotquot sunt scripturas; debentur enim illa codici et antiquiori et locupletiori, ex quo ipso nescio an interpolatorum librorum archetypus (X dixit Dronke) originem duxerit. *)

His igitur ita comparatis, praesertim cum non ignoremus quam multa in A pr. sint omissa, ea quae A sec. auctoritate nituntur uti caute examinanda ita non prorsus spernenda sunt, ubi non produnt interpolatorem. Sequitur iam ut ex eis quas communes habet manus secunda cum aliis libris scripturas, aliquot eligamus percensendas. Quarum in numero sunt haec: 74,9: διὰ τὴν δμωννμίαν A pr.; διὰ τὴν προειρημένην δ. A sec. cum cet. Eiusmodi voces qualis haec est cum centenae intercederint in A pr., facile adducor ut illam servandam esse censeam. Idem fere valet de his locis: 78, 10 τοῦ συνδέσμου A pr.; τοῦ δαί συνδέσμου A sec. cum cet. Eiusmodi voces qualis haec est cum centenae intercederint in A pr., facile adducor ut illam servandam esse censeam. Idem fere valet de his locis: 78, 10 τοῦ συνδέσμου A pr.; τοῦ δαί συνδέσμου A sec. cum cet; 87, 2 ὑποτακτικῆ A pr.; ὑ. συντάξει A sec. cum cet; sed vereor ne spurium dicendum sit additamentum εἰς βροῶμαι εἰς γελοῶμαι, quod 271, 16 est in A sec. (B?) C D M, deest A pr., ut iure meritoque eiecerit Bekker. Neque receperim in verborum ordinem alteram versus partem (Phoen. 599 Kirchh.), quam addit A sec. 496, 17; nec οἴκοι illud quod 615, 16 inter τὸ et οἴκοι adiecit m. sec. Sed quae 85, 15 sic leguntur in libris: καὶ πρόδηλα μὲν τὰ διάφορα τῆς φωνῆς καὶ τὰ (ex A pr.) τῆς τάξεως, οὐ μὲν A pr. καὶ in rasura, ut videtur, man. sec.; sequuntur τὰ τῆς συντάξεως in margine man. sec.; δυοχερόστερα δὲ τὰ τῆς συντάξεως S ex P; omitt.

*) Idem Uhlig suspicatur de scripturis mutatis ab altero correctore: duos enim fuisse sibi persuasit (p. 9). Qua de re cum iudicari nequeat nisi examinatis ad unum omnibus locis, nunc quidem ampliandum censeo. Sed utut est, hoc pro certo affirmo scripturas has 159, 4. 299, 6, quarum alteram huic alteram illi tribuit correctori, ab una eademque esse manu, quam diximus secundam.

C D M (B?): ea adhibito A sec. ita restituenda sunt ut extant in A: οὐ μὴν καὶ τὰ τῆς συντάξεως. Nec magis videntur spernenda quae 134, 20 post νοῖν sec. addit καὶ σφῶϊν (cf. 109 B), et 147, 27 λέγω (λέγων est in cod; deficient B C D M); et 505, 19 διηγεκῆς, quo Naekius Callimachum suum locupletavit. Eodem duce usus medicinam afferre conabor huic loco 146, 15. Non ubique ε̄ οἷ οἷ orthotonumena pronominum compositorum (vel reflexivorum, ε̄αντόν e. q. s.) vim habent, sed est ubi recto tenore proferantur aut oppositionis (διαστολή) aut copulationis (συμπλοκή) caussa, aut quia in initio enunciati collocata sunt. Itaque absonum est si quis his in versibus (II. V, 64): Ἀρμονίδεω — ὅς· καὶ Ἀλεξάνδρω τεκτῆνατο νῆας εἴσας ἀρχεκάκους αἰ̄ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέροντο οἷ̄ τ'αὐτῶ̄ in verbis οἷ̄ τ'αὐτῶ̄ ideo offendat quod οἷ̄ hoc loco orthotonumenum sit nec ad subiectum referatur. Nam etiam si lex esset, ut usque pronomina tertiae personae orthotonumena reflexive usurparentur, hoc tamen loco ferri posset οἷ̄ recto tenore scriptum nec ad subiectum relatum, cum omnino ea vocabula quae inclinantur in initio sententiae posita rectum servare soleant tonum (145, 25. 146, 5). Legem autem illam quam modo diximus qui ita hoc loco sustentare student, ut aut in verbi passivi ἐγένοντο locum substituant activum ἐτεύξε, hunc in modum: ὅς (Uhlig 20) πᾶσι κακὸν Τρώεσσι ἐτεύξε καὶ ε̄αντῶ̄ — aut ita, ut Comanum secuti ἕπερβατον statuunt: Ἀλεξάνδρω ἐτεκτῆνατο νῆας καὶ ε̄αντῶ̄, αἰ̄ πᾶσι κτλ: ii eius modi artificii quibus nihil proficiunt utuntur, quasi ab ipsa natura lex illa constituta sit (146, 5 — 17): ὡς φυσικῆς τινος ἀκολουθίας νόμον θεμένης τοῦ̄ αὐτῶς τὴν ὀρθὴν τάσιν ἐν τρίτοις προσώποις σύνθετον ἀντωνυμίας μετάληψιν ὁμολογεῖν (Sed egregie falluntur, lex enim illa ab ipsis, non a natura sancita est; τί γὰρ ἂν ποιήσειαν κτλ 146, 17). Sic edidit Bekker, Sylburgianam secutus (B C D M deficient), coniecit τοῦτ' αὐτό, Lehrs q. e. 116, n. delevit αὐτός, Uhlig 20 proposuit ἀπλῶς. At vero A codicis auctoritatem cur detrectaverit Bekker, caussam non video satis idoneam. Neque id fecisset, si recte legisset. In libro enim non αὐτως sed παντως legi firmissime assevero. Quod si probaveris, missis omnibus omnium coniecturis scribe: τοῦ̄ πάντως τὴν ὀρθὴν τάσιν ἐν τρίτοις προσώποις σύνθετον ἀντωνυμίας μετάληψιν ὁμολογεῖν; cf. locum consimilem 145, 26 τὸ πάντως τὰς ὀρθοτονοῦμένας εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι; 78 A 5 εἶτι αἰ̄ ἐγκλινόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦμεναι κατὰ τὸ τρίτον, ἤνικα ὀρθοτονοῦνται, πάντως καὶ ἀνανακλῶνται (Tryphonis sententia est, quam refutat Dyscolus).

His adicio alios locos, in quibus variae m. sec. scripturae nec extant in ceteris libris nec commemorantur a Bekkero: 170, 16 post τοὺς ἔμμαντοῦ addit m. sec. τὰς ἔμμαντοῦ in margine. Id non vereor in verborum ordinem recipere, praesertim cum in ea syntaxis parte versemur, ubi deficient B C D M. Aliis scripturis nihil tribuerim, velut 228, 19 οὐκ ἂν ἦν ἐμποδὸν (— ὄν) A pr. post ἦν m. sec. τι (v. s.). 343, 27 τι αὐτόθεν A sec.; τὸ α. A pr. cum ceteris; 488, 10 ἀποδεικτικοῖς post ἀρχὴν additur A sec.; 558, 9 post γραφὴν supra scriptum m. sec. τῶν κατὰ φύσιν σχημάτων; 599, 14 post ἀπὸ Λέσβου additum m. sec. πρὸς Λέσβον; 621, 18 παρόντα sic m. sec. mutatum, ut sit παραδείγματα; 75, 24 ad ἐρωμένη in margine m. sec. ascriptum

τις ἐρωμένη. Ea omnia, ut ex quibus interpolatio redoleat, iure meritoque reiecta sunt a Bekkero; sed fidei caussa adferenda erant.

His expositis ad tertiam accedimus manum; quae quamquam maiusculis quae vocantur literis additamenta exaravit, tamen speciem tantum antiquitatis prae se fert; est enim recentior quam secunda. Ea nihil fere, quantum equidem dispicere potui, in verborum ordine mutavit, sed annotationes margini ascripsit. Atque, ne multa: quam sit nihili facienda iam satis ex his quae infra scribam interpretamentis intelliges: ad 9, 23 ἦτοι ἀντὶ τοῦ μὲν; 305, 23 οἱ ἀπὸ τῆς στοῦς; 306, 6 ὅτι ἦτοι προτακτικός; 312, 17 ὅτι ἐν παραθέσει ἢ πρόθεσις τῆς εὐθείας οὐ δύναται εἶναι; 317, 23 ἀπροςδεεῖς τῶν ἄρθρων αἱ πύσεις; 335, 18 τὰ εἰς ἰ δηλαδὴ δώρα; 342, 4 ἔδανον ἔδνον τὸ σπαράγανον ἐκ συγκοπῆς; 533, 20 περὶ χρονικῶν ἐπιρρήμάτων. Quae cum argumenta sint otiosissima, non gravaremur sane si praetermissa essent a Bekkero omnia. Neque tamen praetermisit; nam quae et ad 8, 7 et ad 130, 6 et ad 10, 3 adnotavit, a tertia manu scripta sunt. Quod si Dronkium non fugisset a Bekkero in errorem inductum, profecto glossema illud quod 10, 9 m. tertia adiecit: ὡς ἐν τῇ οὐ μὲν καλὰ χολήν (m. tert. χολόν) non inculcasset. Abeat autem unde male pedem intulit. Perpaucis locis in ipso verborum ordine quaedam deprehendimus, quae nescio an man. tert. ascripserit: 312, 22 σταμένην ita immutatum est, ut sit στανομένην; 313, 5 ex κείμενον factum est κεισόμενον; 313, 24: μεθ ἧς η Α pr.; inter ἧς et η additur ει; quae si pluris faceres quam interpolatoris coniecturae faciendae sunt, a vero longe aberrares.

Tantum de his, quae libros de constructione maxime spectabant. Progrediamur iam ad eum libellum quo de coniunctionibus agitur. Cuius quae sit ratio et conditio cum per se satis difficile sit dictu, tum res etiam magis eo impeditur, quod omnium ille maxime corruptus est. Fasciculi enim quod antea ab interiore voluminis parte madidi fuerunt, permulta adeo evanuerunt, ut aut nihil aut fere nihil legi possit. Adhibito autem instrumento illo, quo augetur excitaturque oculorum acies, quae videre et eruere potui nunc iam expromam.

480, 10. Coniunctionibus cum non mediocrem curam navaverunt Stoici, tum Posidonius eas sibi illustrandas proposuit libello περὶ συνδέσμων conscripto. Eius sententiam ubi explanat Apollonius, v. 18 post δύναμιν vocem, quae ultima est folii 92 v., integrum folium intercidisse videtur. Nam quae ad sententiam suam de coniunctionibus fulciendam protulerat Posidonius, ea fieri non poterat ut paucis verbis et enarraret et refutaret Apollonius.

479, 21: ἐν ᾗ καὶ τὰ συννεμπεπτοκότα (συννεμπεπτοκοτα est in A pr.) σχήματα διὰ τῆς συνοῦσης φράσεως ἐπικριθήσεται (de verbi συννεμπίπτειν notione v. O. Schneider in Diar. Marburg. 1843 p. 563).

484, 21 lacunam commode expleveris exemplo ex eis quae praecedunt ascito [ἢ φθέγγομαι ἢ οὐ φθέγγομαι]; nihil enim aliud desideratur. — In eadem pagina v. 24 haec legi: καὶ τουτο φασιν et v. 25 η τω μὲν μαχομένω παντως; quare totus locus nescio an sic refigendus sit: καὶ τούτω φασὶ [διαφέρειν τὸ ἀντικείμενον] τοῦ μαχομένου, ἢ τῷ μὲν μαχομένῳ πάντως [τι] ἀντιστατοῦν ἐπιφέρεται. Cf. Prantl, Geschichte der Logik I., 460.

482, 13 τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν διαζευκτικῶν, ἢ ἡμέρα ἐστίν] ἢ νύξ ἐστι. Quae sequuntur lacunae, in mentem venit sic explere: καὶ ὡς μὲν σύνδεσμοι κα[τὰ τὸ συνδέειν τὰς φράσεις] εἰσὶν, ἀπεδείχθη. ὡς δὲ τὸ ἐπιφερόμεν[ον πρᾶγμα Bekker] παρελήφθη μὲν ὑπὸ τῆς συνδέσεως, [διαζεύγνυται δὲ] ὑπὸ τοῦ δηλουμένου τοῦ ἀπὸ τοῦ συνδέ[εσμου, σαφές Bekker] γενήσεται ἐκ τοῦ ἢ νύξ ἐστιν. Cf. Bekker. An. p. 963 καὶ οἱ προκείμενοι οὖν σύνδεσμοι μὲν εἴρηται ἕνεκα τοῦ συνδέειν τὰς λέξεις καὶ τὰς φράσεις, ἕνεκα δὲ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δηλουμένου σύνδεσμοι (corrige διαζευκτικοί) ὀνομάσθησαν. ὅλης γὰρ τῆς φράσεως ὄντες συνδετικοὶ τὰ ἐν αὐτῇ πρᾶγματα διαζευγνύουσιν.

484, 1 οὐχ οἶόν τέ ἐστι [παντί] λόγῳ πάντα σύνδεσμον συντάττειν. λέγω δὲ . . . τὸν δὲ ἑαυτοῦ ἐπαγγελλούμενον συνάφειαν. Refingo λέγω δὲ [λόγον].

486, 12 Bekker lacunam non recte explevit. Agitur de coniunctionibus paradiacenticis. Quae quoniam possunt commutari cum symplecticis (ἢ νέος ἢ παλαιός = καὶ νέος καὶ παλαιός 485, 18. 20), quaeritur quid sit in caussa cur his non adnumerentur. At interest aliquid inter eas: τὸ μὲν συμπλε[κτικὸν ἐξ] ἀνάγκης πάντα τίθησι, καὶ νέος καὶ παλαιός. [τὸ δὲ] διαζευκτικὸν οὐκέτι. Scribe[τὸ δὲ παρα]διαζευκτικὸν οὐκέτι. Nec minus constat Apollonium sic pergere: ἀλλὰ ἢ καὶ τὸ ἐν [ἢ καὶ τὰ] ἕτερα ἢ καὶ τὰ ἐπιφερόμενα, coll. v. 23, 485, 13*). 489, 4.

Saepissime Bekker quot litterae evanuerint non satis accurate indicavit, haud raro lacunas prorsus neglexit; velut 488, 20 post σύνδεσμοι quinque vel sex, 490, 29 ante ἀλλὰ πάλιν duodecim tredecimve, 492, 6 post ω quindecim sedecimve, v. 9 post δωμ octo fere, v. 10 post ελ septem interciderunt litterae. 490, 32 ante δηλοῖ [quinque sexve literarum spatium] αττον.

492, 28 ἔτι γε μὴν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ὅτε μὲν οὕτως ὑπαντῶμεν πεποίη. ἀποκρινόμενοι τὸ ναί ἢ διὰ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ναί πεποίηκα. Lego: ὅτε μὲν οὕτως ὑπαντῶμεν · πεποίη[κα]; ἀποκρινόμενοι κτλ. cl. 532, 6; 246, 27 εἰς γὰρ ἐπερώτησιν τῶν πραγμάτων ἐγχορρεῖ, ἕνεκα φημὲν γέγραφας; κελάληκας; καὶ εἰ μὲν μὴ εἶη τὸ τοιοῦτον ἀληθές, φημὲν οὐ· εἰ δὲ ἀληθές εἶη τὸ γεγραμέναι, φημὲν ναί.

494, 9 Εἴρηται ὡς τὸ α τοῦ ἀρα εἰς ἢ μετετίθετο παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ὑπεσταλμένης τῆς Ἀττικῆς. Inter ὑπεσταλμένης τῆς et Ἀττικῆς ut [κοινῆς καὶ] interciderisse censeam,

*) Choer. Epim. 30, 26 ὑποδιαζευκτικὸς δὲ ἐστὶν ὁ διάφορα πρᾶγματα τιθεὶς καὶ μὴδὲν ἕτερον (scribe μὴδέτερον) ἐν τῇ αἰτήσει διαιρῶν. Can. 4, 25 σημαίνει — σύνδεσμον παραδιαζευκτικόν, τὸν ἐν τοῖς δυναμένοις ὁμοῦ εἶναι καταγινόμενον, καὶ τὸν διάφορα πρᾶγματα τιθέντα, καὶ μὴδὲν ἕτερον (scribe μὴδέτερον) ἐν τῇ αἰτήσει διαιροῦντα. Cf. Cramer An. Ox. I. p. 188 ὑποδιαζευκτικὸς δὲ ὁ διάφορα πρᾶγματα τιθεὶς καὶ μὴδέτερον ἐν τῇ αἰτήσει διαιρῶν. Etym. M. 415, 25 ὑποδιαζευκτικὸς δὲ ἐστὶν ὁ διάφορα πρᾶγματα τιθεὶς καὶ μὴδέτερον ἐν τῇ αἰτήσει διαιρῶν. Ad disertivas spectant haec: Choer. Can. 5, 1 (ὁ ἢ) σημαίνει — καὶ διασαφητικὸν τὸν αἰρούμενον ἐν, δύο προτεθέντα (corrige προτεθέντα) — διασαφεῖ γὰρ τὸ ἕτερον, ὅπερ διαίρεται (scr. αἰρεῖται). Choer. Ep. 30, 28 διασαφητικὸς δὲ ἐστὶν [δς] δταν δύο προτεθέντα, τὸ ἐν αἰρεῖται. Cramer. An. Ox. I. p. 189 διασαφητικὸς δὲ ἐστὶν δταν τῶν δύο προτεθέντων τὸ ἐν εἴρηται (scr. αἰρηται). Cf. Et. M. 415, 27 διασαφητικὸς δὲ ἐστὶν δταν τῶν δύο προτεθέντων τὸ ἐν αἰρηται. 415, 53.

adducor adhibito hoc loco: 490, 3 (*ἄρα*) κατὰ πᾶσαν διάλεκτον, ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς, ἣρα λέγεται.

494, 27 καὶ πρὸς τινῶν [εἴρηται vel λέλεκται] ὡς εἴη συνεστῶς (sc. μῶν) ἐκ τοῦ μὴ καὶ οὐν. Hoc quod reposui, non συνετως est in codice; nec Bekkeri coniecturam σύνθετος codicis scripturae praetulerim.

495, 26 Quem ad modum constanter $\bar{\epsilon}$ et \bar{o} literae in \bar{ou} coalescere solent, ita ex his τὸ ἔτερον nihil fieri potest quam θούτερον; itaque θάτερον non ex attica forma quae est ἔτερον, sed ex dorica ἄτερον ortum est: ὡς ὁ ἀνὴρ ἀνῆρ, ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, οὕτως τὸ ἄτερον (cod. ἔτερον) θάτερόν ἐστιν. — 497, 13 ἀμφό[τεροι].

Omnino in hoc libro tam male habito nihil fieri potest commodius, quam ut technicus ex more suo eandem rem iisdem fere verbis iterum tractaverit. Ita alteri loco, ubi placita de ἔκρητι vocabulo proferuntur, ab altero petere licet medicinam. Ac primum quidem de merismo agitur (543, 17 — 547, 33 et 497, 25 — 500, 33). De quo sunt qui ita statuunt, ut coniunctio sit causalis, ubi idem valet quod ἐνεκα vel χάριν; ubi ἐκρητιδόν significat, adverbium (497, 25 — 30; 543, 17 — 28). Quam sententiam adeo improbat Trypho, ut neutrum esse contendat; non enim posse ἔκρητι vel ideo coniunctionibus adnumerari, quod, cum nunquam coniunctiones \bar{a} privativum assumant, ἀέκρητι sit ex ἔκρητι factum \bar{a} privativo addito (497, 30 . 33; 543, 29 — 544, 4). Cui argumento alterum adicitur ab Apollonio. Nam coniunctiones appositam, non compositam habent negationem; itaque si coniunctio esset illa, οὐχ ἔκρητι, non ἀέκρητι dicendum esset. Atque fac compositionem illam fieri potuisse: tamen vis ac notio obstaret. Causalis enim notio ἀέκρητι voci subiecta esse non potest, cum caussa negetur: itaque ἀέκρητι quoniam coniunctio non est, ne ἔκρητι quidem in earum numero potest duci. Tertium accedit argumentum hoc. Οὐ particulam, ubi unum negat vocabulum, cum \bar{a} privativo commutare licet (οὐ φίλος = ἀφίλος); id ubi fieri non potest, tota sententia tollatur necesse est. Hoc in coniunctiones vel maxime cadit, quippe cum non coniunctionem, sed totum enunciatum spectet negatio. Idem si de ἔκρητι et οὐχ ἔκρητι valeret, essent coniunctiones; atqui non valet; ergo non sunt coniunctiones (497, 31 — 498, 26). Sed ne in adverbiorum quidem numero reponi posse illa arbitratus erat Trypho; nam nec accentum bene habere, nec formam. Quam quidem sententiam ita redarguit Dycolus, ut, quo modo ortum sit utrumque vocabulum, explicare conetur. Qua in re ab aliis rebus proficiscitur; quem ad modum enim lectuli pedem, si avulsus sit, etsi per se potest esse, apparet tamen antea fuisse particulam rei alicuius ex compluribus partibus compositae: ita sunt etiam voces quaedam quae videantur illae quidem simplices esse, sed tamquam memoriam habeant vocabulorum*) unde natae sunt (545, 31 — 546, 7). Quorum in numero sunt illa de quibus sermo est; nam ἔκρητι, quod videtur simplex esse, ex ἀέκρητι ortum est. Quae ubi exponuntur in libro de coniunctione, ibi quamvis lacunosus sit locus, tamen adhibito libro de adverbis refici potest (499, 15):

*) 567, 27: ἀποκοπαι ὑπομνήσεις ἔχουσαι τῶν ἀποικομημένων συλλαβῶν.

Ῥητέον οὖν ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ [τοῦ ἔκκητι ὅτι ἀπὸ συνθέτων] πολλάκις ἀποτελεῖται ἀπλᾶ (cf. 546, 1 πάμπολλα ἀπλᾶ ἀπὸ συνθέτων γεγονότα; 547, 29 συνήθως πάλιν ἐκ συνθέτων ἀπλᾶ ἐγένετο) καὶ δη[λοῦντα (546, 3 δηλούσας δὲ τὴν ποτε γενομένην — σύμπηξιν) ὅτι αὐτῶν τὸ πᾶθος ὑπαντᾶ (convenit cum aphaeresi, cf. 149, 15 τῆ — τηρήσει ὑπαντήσεται τὰ τοῦ λόγου; 524, 25 ὑπήντα καὶ γραφὴ συνδεσμικῆ) τῆ καλουμένη ἀφαιρέσει. [ὄν γὰρ τρόπον] ἐπὶ τῶν ἀπλῶν σχημάτων (qualia sunt εὐ et ποιητός) τὸ λειπόμενον (velut ποιητός) [πάντως] τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐστὶ παραστατικόν (ποιητός = εὐ ποιητός apud Homerum) τὸν αὐτὸν (τὸν αὐτὸν est in codice) [δὴ τρόπον καὶ] τὸ λειπόμενον ἀπλοῦν (velut φρονέω) δηλώσει τοῦ ὅλου τὴν σύνθεσιν (apparet φρονέω non ex φρήν sed ex ἄφρων vel ἀφρονέω factum esse; σύνθεσιν est in codice) ἐκ τοῦ δηλουμένου, ἐπεὶ τὸ ἀφρημένον ἐν λεκτῷ καθειστήκει (= ἐν λεκτῷ καταλιμπάνεται, i. e. aphaeresi facta aliquid superest quod et possit per se dici et vim habeat suam,*) 74 C 5; 75 A 1; 568, 24; ἐν λεκτῷ προσήει 521, 5; τοῦ θεν — οὐ λεκτικῶς προσεληλυθότος, ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ 608, 31; in codice est καθιστήκει). Quae si recte restitui, sententia haec evadit: Haud raro ubi vocabula desiderantur (simplicia) duo, unum ponitur; velut apud Homerum legimus ποιητός pro εὐ ποιητός, τετυγμένος pro εὐ τετυγμένος; in talibus autem (ἅ περ ἀπλῶς μὲν λέγεται, συνθέτως δὲ νοεῖται 546, 26) id quod ponitur vel superest (τὸ λειπόμενον) idem valet quod ambo (τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐστὶ παραστατικόν, ποιητός = εὐ ποιητός), ita quidem ut ex notione quae ποιητός vocis subest, colligi possit εὐ subtractum esse. Consimili modo vocabulorum quae per aphaeresin formata sunt ea est ratio, ut ex eorum significationibus coniecturam facere possis de compositis quibusdam vel decompositis verbis, unde illorum sit repetenda origo. Ita ἠγορέη non ex ἀνήρ sed ex εὐήνωρ, φρονεῖν non ex φρήν sed ex ἄφρων vel ἀφρονέω factum est. Habes igitur totum locum sic reffectum:

Ῥητέον οὖν ὑπὲρ τοῦ σχηματισμοῦ [τοῦ ἔκκητι ὅτι ἀπὸ συνθέτων] πολλάκις ἀποτελεῖται ἀπλᾶ καὶ δη[λοῦντα, ὅτι αὐτῶν τὸ πᾶθος ὑπαντᾶ τῆ καλουμένη ἀφαιρέσει. [ὄν γὰρ τρόπον] ἐπὶ τῶν ἀπλῶν σχημάτων τὸ λειπόμενον [πάντως] τοῦ ὅλου δηλουμένου ἐστὶ παραστατικόν, τὸν αὐτὸν [δὴ τρόπον καὶ] τὸ λειπόμενον ἀπλοῦν δηλώσει τοῦ ὅλου τὴν σύνθεσιν ἐκ τοῦ δηλουμένου, ἐπεὶ τὸ ἀφρημένον ἐν λεκτῷ καθειστήκει.

Priorem huius sententiae partem ut comprobaret, p. 546, 20 sqq. (499, 31) exempla attulit; alteram quibus illustret, hoc in quo versamur loco proponit 499, 22 sqq., ubi v. 25 scribendum est: εἰ μὴ παρέποιτο σύνθεσις ὡς ἐ[ν τῷ] ἀνήνωρ, et v. 28 ἦν οὖν καὶ τὸ εὐήνωρ, [ἀφ' οὗ] κτητικὴ παραγωγὴ ἐπιπτεν εὐήνורהα ὡς Ἐκτόρεια κ. . ρεια καὶ πρακτόρεια εὐήνורהα καὶ ἐτι Ἰωνικῶς εὐήνωρ[έη] corrige: πρακτόρεια, εὐήνωρεια cl. 546, 19 ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ εὐήνωρεια καὶ εὐήνωρεια.

His igitur demonstratis ad vocis ἀέκκητι generationem accedit Apollonius, quam ex ipso, ni fallor, haustam habemus etiam E. M. 19, 32; 321, 48. Phavor. ecl. 80, 8. Zonar. 680. Est

*) 617, 22: τὰ τοπικὰ παραχθέντα ἀποβολῇ τοῦ δε οὐκ ἀπολιμπάνει λέξιν σημαίνουσας τι.

autem haec (500, 12 — 33 et 545, 1 — 30). Ab ἀεκάτω verbo ductum erat adverbium ἀελασι, unde eiecta σ̄ littera et ᾱ ionico more in η̄ versa nascitur ἀέκητι. Accentus autem recte retrahitur, et quia σ̄ eiecta est (δεσποστής — δεσπότης), et quod omnino tenor vocis derivatae, cuius forma mutata est, cum ceterorum eundem in modum derivatorum tono amplius non congruit, sed cum iis quorum assumpsit terminationem (545, 19; 572, 30). Itaque ἀέκητι cum iam non sit adverbium in σ̄τι, sicut cetera quae in ῑ exeunt adverbia barytonos proferendum est. His autem allatis viam corrigendi refingendique satis munivimus (500, 24): [Ἔστι πάμπολλα εἰς τὸ τοι]οῦτο*) παραίθεσθαι. καὶ ἐπὶ τοῦ οὖν προ[κ]ειμένου ῥητέον ὅτι κατὰ ἀμφοτέρα τὴν βαρύτητα παρα[ι]τεῖται, εἴ γε τ]ὰ εἰς ῑ λήγοντα ἐπιρῥήματα ὀξύνεται τότε ὅτε [παραγώγω]ν**) χαρὰ κτῆρα ἀναδέδεται, ῥηματικά μὲν ὄντα [διὰ] συστέλλομένου τοῦ ῑ . . . φωνον του εν (sic scriptum est in codice; emendo: [τοῦ συμφωνοῦ]τ[ο]ς) = congruentis cum cf. 146, 9 ἔτευξεν, ἵνα ἐνικὸν γενόμενον συμφωνήσῃ κατὰ ἐνικὸν τῷ οἷ τ'αὐτῷ; 76 A ἵνα καὶ τὰ τοῦ τόπου συμφωνῇ καὶ τὰ τῆς σημασίας) τῷ ὀνόματι. τοῦ μὲν προτέρου αἰολιστί, ἰαστί· τοῦ δὲ δευτέρου ἀκόντηος — ἀκονητί, παμμαχί, πανθοινί. [οὐκέτι οὕ]τως***) ἔχον τὸ ἀέκητι διὰ τὰ προειρημένα πάθη [μετῆ]ει†) εἰς βαρύτητα, ὁμοίως τῷ ἴρι καὶ αἰθι. ὡς οὖν ἔφαμεν, [τῆ] ἀφαιρ[ε]σει τῆς ᾱ στερήσεως καὶ τὸ ἔκητι ἐγγράφεται. ††)

501, 2: οἱ αἰτιολογικοὶ σύνδεσμοι καὶ ἀκολουθίας εἰσὶ πάλιν δεκτικοὶ καὶ . . . ξεως, ὡς καὶ σχεδὸν τοῖς παρασυναπτικοῖς οἱ αὐτοί. . . Refingo καὶ [ὑπάρ]ξεως. Coniunctiones enim „subcontinuativae“ ὑπαρξιν et τάξιν significant, ἀκολουθία autem vocabulo (481, 18; 486, 17; 487, 6; 484, 7) hoc loco eadem notio subiecta est quam τάξις habere solet (245, 14 ὅτι περιπατῶ κινουμαι. ὃ περ οὐκ ἀληθεύσει, εἰ ἀναστροφὴν λάβοι τὰ τοῦ λόγον — διὰ — τὸ ἀκόλουθον τὸ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἐγγινόμενον; Bekker An. 967, 17 οἱ αἰτιολογικοὶ — πάντως ἐν τῷ προτέρῳ λόγῳ τίθενται); τάξις quid sit docet Schömann Redeth. 209. Neque quisquam dubitabit causalibus ὑπαρξιν (Schömann Redeth. 216) tribuere; caussa enim cur quid sit vel fiat, vera certaue dicatur necesse est. †††)

In iis quae sequuntur, ubi de ὅτι coniunctione agitur, tria deinceps menda tollenda sunt. Ac primum lacunam expleo certissima emendatione 502, 8 [ἔ]τι [δὲ ὅ]τι] σ. ἐτέραν ἔχει σημασίαν λέγω δὲ [διαβεβαί]ωτ[ικῆ]ν ἐν τοῖς τοιούτοις κτλ. Literulae enim ωι cum extant in codice, confirmatur egregie quod coniectura assecutus est Skrzeczka II. p. 11; apparet igitur, technicum

*) Quae extra uncinas posui, sunt in codice.

**) In codice est ον. An παραγωγικόν? Cf. 571, 4 τὰ εἰς ῑ λήγοντα ἐπιρῥήματα, παράγωγα ὄντα, ὀξύνεται (556, 14), καὶ ἀπὸ ὀνομάτων μὲν παραγόμενα ταῖς τούτων γενικαῖς ἰσοσυλλαβεί, καὶ ἔστιν ἐν ἐκτάσει τοῦ ῑ κτλ. 560, 29. Io. Alex. 37. Παραγωγή ut et hoc loco et 588, 18, 607, 2, 614, 33 oxytonos scripsit Bekker, ita aliis locis barytonos: 117 B; 12 C; 109, 24; 191, 9; 200, 21.

***) In codice inter τως et ἔχον manu secunda additum est οὖν, post ἔχον καὶ. Cf. 545, 16 ἐπεὶ οὐκέτι ὁμοιον ἐγένετο τοῖς προκειμένοις.

†) 545, 17 εἰς τὸν κοινὸν τῶν ἄλλων ἐπιρῥήματων τόπον μετῆει. Cramer An. Ox. IV, 350.

††) Cramer. An. Ox. III, 350.

†††) 269, 5: ἐπὶ γὰρ γενομένων αἱ αἰτίαι ἐπιλέγονται.

ὅτι διαβεβαιωτικὸν et ὅτι ὑπαρκτικὸν non discrevisse, sed in illo ὅτι γράφω („sane scribo“) aliquod dicendi verbum subaudiri voluisse (διαβεβαιοῦμαι ὅτι γράφω). Ad hunc igitur locum relegamur 319, 6.

502, 21 ἔστι δὲ ἕτερόν τι τὸ ὄ τι ἐν δυοῖ μέρεσι λόγου οὕτως ἔχοντο τὸ τί. Repone λόγον, οὕτως ἔχον τὸ ὄ καὶ τὸ τί. In eadem pagina v. 29 ἐνθεν πάλιν θηλυκὸν ἢ τις, καὶ δῆλον ὡς οὐδέτερον τὸ ὄ τι, ἐν δυοῖ μέρεσι λόγου καθεστηκός, καθότι καὶ τὸ ὄ τις καὶ τὸ ἦ τις, scribe ὅς τις; de ὅτι enim ab ὄ τις ducto in eis quae proxime antecedunt sermo fuit. Res cum satis sit perspicua, nolo nimius esse in ea illustranda, praesertim de qua supra (p. 6) dictum sit.

Sequuntur quae de οὐνεκα disputavit Apollonius. Id quaeritur sitne simplex an appositione factum vocabulum: nam de compositione cogitare non licet, cum οὐ sive pronomen est sive articulus postpositivus (pronomen relativum), componi non possit. (cf. 102 C; Cramer An. Ox. I, 314). Iam vero simplex illud esse vocabulum ut comprobet, hoc poteris uti argumento: „ea verba ad quae demonstrativa referuntur, simplicia esse solent; itaque ad οὐνεκα cum referatur τούνεκα demonstrativum, inde consequitur illud quod est οὐνεκα simplex esse“. Haec enim sententia subesse videtur verbis 503, 10 τῶν μορίων τούτων τὰ ἐν ἀνταποδόσει τοῦ τ*) πάντα ἀπλᾶ καθεστήκει, ἕως τέως, ἤμος τῆμος, ὄφρα τόφρα. Quae cum corrupta esse censeret Skrzeczka (I, 14) coniecit ante τοῦ τ̄ adiciendum esse προσλήψει. Verum ubi hunc locum transcriptum habemus Cram. Anecd. Ox. I, 314, prorsus eadem est scriptura: ἀλλὰ κανὼν ἔστιν ὁ λέγων, τὰ ἐν ἀνταποδόσει τοῦ τ̄ παραλαμβανόμενα ἀπλᾶ καθεστήκασιν ὅσον τέως ἕως, τόσος ὅσος. Τὸ οὐνεκα (corrige οὐν οὐνεκα) ἐν ἀνταποδόσει τοῦ τ̄ παραλαμβανόμενον τούνεκα. Cui rei tantum tribuit Gaisford ut scripturam Etymologici Magni immutaret; ibi enim sic legebatur p. 641, 44 οὐνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικός, σχήματος ἀπλοῦ ἔχει δὲ ἔννοιαν σύνθετον, ἀπὸ τοῦ οὐτινος ἕνεκα. Ἀλλὰ κανὼν ἔστιν ὁ λέγων, τὰ ἐν ἀνταποδόσει τούτοις παραλαμβανόμενα (τοῦ T Gaisford) ἀπλᾶ καθεστήκασιν ὅσον τέως ἕως, τόσος ὅσος. Τὸ οὐνεκα (scr. οὐνεκα), ἐν ἀνταποδόσει τούτου (τοῦ T Gaisford) παραλαμβανόμενον λέγεται τούνεκα. Τούτου χάριν ἐν ἀπλότητι καθεστήκασιν. Τὸ δὲ τούνεκα σύνδεσμος ἀνταποδοτικός. Ad τούτου adnotavit Sylburgius: Significare videtur, quae in redditione usurpatur cum demonstravi τούτο significatione. Anon.: Pro hoc τούτου scribendum est τοῦ τ̄ον. Cum Etymologico Magno congruit fere Gudianum, praeterquam quod haec adduntur etiam magis perplexa (442, 10) τὸ οὐνεκα ἐν ἀνταποδόσει τούτου παραλαμβανόμενον λέγομεν τούνεκα, τούτου χάριν ἐν ἀπλότητι καθεστήκασιν τὸ δὲ τούνεκα ἔστι σύνδεσμος ἀνταποδοτικός. Sed ut ad Apollonium revertamur: quae v. 12 sequuntur nescio an sic legenda sint: εἶπερ οὐν [τῶ] οὐνεκα ἔστι καὶ [τούνεκα ἀντ]αποδιδόμενον, γνώριμον ὡς τὸ προκειμένον [ἀπλοῦν]. Et si quis ex notione colligat vocem non esse simplicem, fallitur; saepissime enim

*) = τὰ τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ̄ ἔχοντα, ut est 617, 9 τὰ ἐπεκτεταμένα ἔξει τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ τ̄.

simplices eam vim habent ut duae inesse videantur (*Αιακίδης* = *Αιακοῦ νιός*): [*Α*]λλ'εἰ καὶ φράσειν ὑπαγορεύει ποτὲ τὸ οὔνεκα, . . . δυοὶ μέρεσι λόγου, εἴγε ἐξ ἀπλῶν πλείονα μέρη . . . Refingo: [*Α*]λλ'εἰ καὶ παράθεσιν ὑπαγορεύει ποτὲ τὸ οὔνεκα, [οὐ διὰ τοῦτο ἐν] δυοὶ μέρεσι λόγου, εἴγε ἐξ ἀπλῶν πλείονα μέρη [δηλοῦται]; παράθεσιν enim scribendum esse elucet et ex sententia et ex hoc loco 504, 5 πολὺ δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχήματος ἔστι τὸν λόγον παραδέξασθαι, ἐπεὶ παράθεσιν τῶν λέξεων ὑπαγορεύει, καθὼς πρόκειται; ibi autem hic in quo versamur locus respicitur. Nec secum ipse pugnat Dyscolus; hoc enim voluit: „quod οὔνεκα nonnunquam παράθεσιν ὑπαγορεύειν videtur, inde, si nihil argumenti accederet, colligere non liceret appositione illud factum esse; at hoc ubi ad alterum illud de quo 503, 28 dictum est argumentum accessit, habet sane aliquid momenti.“ — Ut *Αιακίδης*, ita et possessiva et comparativi binarum vocum notionem induunt: ἀλλὰ [καὶ τὰ] κτητικὰ πάλιν ἀπλᾶ ὄντα εἰς δύο ὀνόματα ἀναλύεται (cf. 137 C; 37 B; 58, 20; 117, 9) καὶ τὰ συγκριτικὰ εἰς ὄνομα καὶ τὸ μᾶλλον. Iam dixerit fortasse quispiam, non posse cum τόσα τηρία ceterisque eiusmodi demonstrativis comparari τούνεκα, cum illa ἐπέκτασιν induant τόσα τσαῦτα τηρία τηρικαῦτα: — τούνεκα non ita. Ἀλλὰ πρὸς τὰ εἰρημένα ἀν[τιλέγοι] τις ἂν ὡς τὰ ἀνταποδοτικὰ εἰς ἃ λήγοντα ἐπέκ[τασιν ἀναδέχ]εται, τηρία τηρικαῦτα, τόσα τσαῦτα, τοῖα τοιαῦτα. καὶ [τῶ] παρὰ τὸ οὔνεκα τούνεκα παρείπετο [ἄν] ἢ αὐτῇ ἐπέκτασις. Id autem adversarii argumentum ideo concidit, quod etiam τόφρα demonstrativum illa terminatione non augetur: καὶ ἴσως τὸ τοιοῦτον οὐκ ἄγαν . . . ον (scribe [ἄλογ]ον vel [ἀναζόλουθ]ον), ἐπεὶ καὶ τὸ τόφρα ὃν ἀνταποδοτικὸν οὐκ ἀναδέχεται τὴν ἐπέκτασιν (511, 23). Sed quam ille quem primum loquentem fecit Dyscolus legem constituerat, ut simplicia haud raro duorum vocabulorum notionem induerent, ea nimis late patebat; nam in eius modi simplicibus verbis altera illa quae subauditur vocula non inest: *Αιακίδης* enim significat illud quidem *Αιακοῦ νιόν*, sed ipsam *νιός* vocem in eo non deprehendimus. Aliter οὔνεκα comparatum est. Itaque fieri non potest quin duo esse οὔνεκα statuamus: alterum simplex, quod nihil valet nisi quamobrem, (Π. 1, 11); alterum quod et οὔνεκα significat (ea res cuius rei causa) et ex duabus appositis orationis partibus constat (504, 5) ῥητέον οὖν, ὡς ὅτι τὸ οὔνεκα, ἴσην δύνανται ἔχει τῆ ὅτι — ἀπλοῦν καταστήσεται ἂν παραθέσει τε δύο μερῶν λόγου, ὅτε δηλοῖ τὸ οὔνεκα. Quae hunc in modum quaeso corrigas: ῥητέον οὖν, ὡς ὅτι τὸ οὔνεκα ἴσην δύνανται ἔχει τῆ ὅτι — ἀπλοῦν καταστήσεται ἂν παραθέσει δὲ δύο μερῶν λόγου, ὅτε δηλοῖ τὸ οὔνεκα.

Cum his arte coniuncta sunt quae deinceps de *ἐνεκα* proferuntur. In quibus lacunam 505, 4 quinque vel quattuor literarum (ita enim in codice comparata est) sic expleverim: κ[ενός]. Usus autem *ἐνεκα* vocis is est, ut semper cum genitivo coniungatur (cuius rei exempla ex Homero petuntur Od. Π., 206; XV., 233; Π. VI., 356), non cum verbo (τῆ ῥήματι): cum hoc enim copulari solet illa οὔνεκα coniunctio, quam supra didicimus ita usurpari ut idem valeat quod ὅτι, velut apud Homerum οὔνεκα τὸν Χρύσην ἤτιμασεν (505, 11—14). Sed opponat fortasse quispiam hoc, in ipso illo οὔνεκα ex οὔ et *ἐνεκα* coniunctione apposita facto *ἐνεκα* illud ad verbum referri: at inde

argumentum non potest duci. Nam ubicumque et in *τοῦνεκα* (sic scribe 505, 14) τοῦ genitivus inest parthesi coniunctus, et *οὔνεκα* habet οὐ appositum: ibi *ἐνεκα* non ad verba quae sequuntur, sed ad genitivos illos qui praecedunt apparet pertinere (505, 14—16). Quare cave tibi persuadeas *ἐνεκα* omnino cum verbo coniungi. Quod qui fecit Callimachus eam ob causam vituperandus est.*) Cf. Et. Gud. 533, 22. 187, 25. 168, 58.

507, 30: εἰς οὖν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ δέ, καὶ ὁ τύπος τῆς φωνῆς καὶ ἔτι ὁ τόπος αἰτιοί εἰσι τοῦ μὴ δοκεῖν τὸν μὲν καὶ γὰρ ἓνα εἶναι, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτάρι ἐν ὑπολάβοις τις τὸν αὐτὸν καὶ τὸν τάρ ε . . . δε τον τόνον (εἶναι διὰ τὸν τόνον de Velsen Trypho p. 41), καθὼ δὲ γὰρ ἀσυνέγκλιτος ὢν ἐπάγει ἐπ' αὐτό (αὐτον legitur in codice, neque quidquam intercidit; scriptum igitur fuisse videtur: ἐφ' αὐτόν; idem coniecerat de Velsen l. s. s.) τὴν ὄξεϊαν.

512, 21 ubi monet Apollonius, esse coniunctiones causales et adverbialia temporalia vel localia, quae etsi diversae sint partes orationis, eandem tamen formam sibi vindicant: post αἰτιώδεις in extremo folio 108 r. quinque fere literae evanuerunt; v. 22 lacunam sic expleverim: ἡ τοπικοῦς . . . συνεπιπτόντων δὲ πολλῆ vel ἄπειρος] ἢ ἀπόδειξις. Eodem loco postquam didicimus ἐπεὶ esse et coniunctionem causalem et adverbium temporale, aliud subiicitur exemplum, quo ὅπου demonstratur notionem induere causalem, non localem ut alias: ὁ δεῖνα ἀγαθός ἐστιν, ὅπου γε φιλεῖ τοὺς ἀγαθούς. ἴσον γὰρ τῷ ἐπεὶ φιλεῖ τοὺς ἀγαθούς ἢ ὅτι φιλεῖ τοὺς ἀγαθούς. Eiusdem generis sunt exempla in eis quae sequuntur allata: quibus declaratur etiam ὅτε ὁπότε non solum adverbialia temporalia, sed etiam coniunctiones causales esse; quare non video quid fuerit in causa cur dubitaret Bekker v. 30 sic scribere: (repete ὁ δεῖνα ἀγαθός ἐστιν) ὅτε (quoniam) ἀπέδωκε τὴν παραθήρη, ὁπότε γε (quando quidem) φιλοπονεῖ (id ipsum in codice extat).

513, 13 Χάριν utrum esset coniunctio an substantivum, grammatici ambigebant. Et Apollonius quidem in eam disputat sententiam, ut χάριν, sive genitivus additur sive pronomen possessivum, nihil sit nisi accusativus subtracta εἰς praepositione.***) Id ut efficiat, cum alia affert argumenta tum hoc, in talibus quidem quale sit χάριν ἐμοῦ licere in χάριν vocis locum substituere *ἐνεκα*, sed in his quae prorsus idem valeant χάριν ἐμὴν non licere. Lego igitur 514, 15 [ἐπὶ μὲν τοῦ χάριν] ἐμοῦ***) οἷόν τε ἐστι παραθέσθαι τὸ ἐνεκα, ἐνεκα ἐμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ χάριν ἐμὴν οὐκέτι, ἐνεκα ἐμὴν.

516, 14: καὶ οὐχ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν λέγωσι οὐτε λέγωθα ex A repono: ἢ πολλὴ ἀπορία. Fuerunt qui coniunctiones parapleromaticas nihil significare, sed orationis tamquam rimulas explere censerent. At in summo versantur errore. (518, 2 Repono πῶς οὖν οὐδὲν πλ[η]ροῦσιν οἱ

*) Ex totius loci ratione apparet ἦνυσα v. 20 Callimachi fragmento adiciendum esse.

**) Qua in re consentit Greg. Cor. 32. Alii de σχηματισμῷ quidem vel φωνῆ nihil praecipiant, sed de notatione; Ammon. p. 81 ἐνεκα καὶ χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἐνεκα ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ, ὁ δὲ χάριν μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν (i. e. τὸ χαρίζεσθαι). Eustath. p. 1050.

***) Ea enim construendi ratio non prorsus abhorret a Graecorum consuetudine: Eurip. Phoen. 761 Kirchl. τρέφ' ἀξίως νιν σοῦ τε τὴν τ' ἐμὴν χάριν. Lucian. Tim. c. 26: σοῦ αὐτοῦ χάριν. Hermet. c. 10 ἐαυτοῦ χάριν. Suidas in v. ἐμὴν χάριν συντάσσεται ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χάριν παρὰ Πλάτωνι. Koehn. ad Greg. Cor. 32.

σύνδεσμοι, codicis vestigiis insistens). Ea enim illarum est natura atque indoles, ut etsi sit ubi fugiat plerosque omnes quid sibi velint, nusquam tamen nihil valeant. Huc accedit quod omnino, cum loquimur, permultis utimur sive literis sive vocibus quae potest fieri ut absint illae quidem, sed numeri sonique caussa iure meritoque proferuntur. Non igitur illae ideo, quod non sunt necessariae ad rem ac sententiam de qua dicturi sumus illustrandam, adeo sunt nihili ut nec voces nec literae possint dici (520, 29) καὶ ὡς ἐπὶ στοιχείων οἷόν τε ἐστὶν ἀναγκαῖον εὐρέσθαι πλεονασμόν, ἐν ᾧ πάντως τὸ στοιχεῖον οὐ στοιχεῖον, καθὼ ἐπλεόναζε * πάλιν γὰρ παρελαμβάνετο εἰς δὴλωσίν τινος — καὶ ἐκκείσθω ὑπόδειγμα τὸ ἐπὶ τοῦ ν̄, ὃ μάλιστα πάμπολλόν ἐστιν ἐν τῇ πλεονασμῷ, ἔνεκα εὐφωνίας παραλαμβανόμενον ἐπὶ παντὸς βραχνηκαταλήκτου ῥήματος, ἔλεγεν, ἔλαβεν, καὶ ἐπὶ δοτικῶν τῶν εἰς ῑ (cod. σ̄ι quod recipiendum est; cf. 574, 13) πιασίν, χρῆ[μα]σιν. οὐ μὴν ἐν τῇ λέγει καὶ λέγειν. νῦν γὰρ ἐν λεκτῷ προσήει (i. e. ita adiicitur ut aliquid significet v. s. p. 15). ἐκ γὰρ ὀριστικοῦ ἀπαρέμφοτον ἀκούομεν. Vides iam in his ἐν ᾧ πάντως τὸ στοιχεῖον οὐ στοιχεῖον, καθὼ ἐπλεόναζε intercidisse οὐ particulam inter ᾧ et πάντως: „Nam quod interdum πλεονάζειν videtur literula aliqua, inde non illico consequitur illam non esse literis adnumerandam; est enim ubi suam habeat vim.“ Quod hoc loco de literis, idem de integris vocabulis praecipitur 517, 13 οὐκ εἴ τι μέρος λόγον — παρέλκεται, τοῦτο οὐχὶ πάντως λέξεις; de coniunctionibus 515, 25 ἀμέλει αὐτοῖ οἱ σύνδεσμοι πλεονάσαντες οὐδὲν συνδέουσι καὶ (und dennoch) σύνδεσμοι καλοῦνται.

521, 16 οἱ μέντοι παραπληρωματικοὶ οὐχ ἓν (non unum idemque) ἐπηγγέλλοντο κατὰ τὸ δηλούμενον, εἶγε ὁ μὲν δὴ περιγραφὴν τινὰ ἐδήλου, ὁ δὲ πέρ ἐναντιότητά τινὰ μετ' αὐξήσεως, καὶ ἔτι ὁ γέ μειότητα*) ἢ ἐπίτασιν θανάσμου. 519, 16 ἔτι ὁ δὴ ὡς μὲν παρέλκει, παντὶ προὔπτον ὡς δὲ καὶ πολλάκις μετὰ βασιον λόγον ποιεῖται, σαφὲς ἐκ τῶν τοιούτων οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχρεσφιν κτλ. (Π. XV, 3) καὶ τῶν παραπλησίων. νοοῦμεν γὰρ λόγον ἐκλειψιν καὶ ἀρχὴν ἐτέρον, ὡς καὶ ἐν περιγραφῇ κατελιμπάνετο. Utrouque loco**) codex exhibet παραγραφῆ. Quam quidam scripturam genuinam esse ut evinceret Sterk Symb. Literar. Batav. VII. 61, scholiastarum et Eustathii aliquot locos attulit. Quibus etiam alios potuit addere, velut Schol. B L in Π. IX, 1 ὅταν δὲ ἄλλων πραγμάτων ἄρχεσθαι μέλλῃ, ὡς σὶ νόμιμοι τῶν ἱστοριογράφων, παραγραφὰς ἐμβάλλει μεταβαίνων γὰρ ἐπὶ τὰ Ἑλλήνων ἀπεκορύφωσε τὸν λόγον. At vero prorsus fugerunt illum hi qui sunt in libris de constructione loci: 267, 5 περιγραφῆς γὰρ λόγου σημεῖόν ἐστιν ὁ δὴ. 267, 28 (ἐπηγγέλλετο) περιγραφὴν λόγου ὁ δὴ. Accedit quod neque usquam apud Apollonium (praeter locos quos supra scripsi a Bekkero correctos), quantum equidem scio, παρα-

*) Bekker. An. p. 970, 32 καθάπερ ὁ Ὅμηρος τὸν μὲν ἀντὶ τοῦ μὴν καὶ τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ · καὶ ὁ δὴ τὸ ῥά. Corrige: καὶ τὸν δὴ ἀντὶ τοῦ ῥά. Ib. p. 971, 13 καὶ ὁ γέ ἐμφαντικός ἐστὶν ἐκπλήξεως . . . σμικρότητα δὲ ὡς ἐν τῷ τοῦτο γέ μοι χάρισαι. Scr. ἐκπλήξεως. [ὡς ἐν τῷ καλῶσγε] (cf. 971, 26): μειότητος δὲ κτλ. Ib. 971, 29 τοῦτο γέ μοι χάρισαι. ἐμφασιν ὑπαγορεύει ποιότητος κἀν τοῦτο. Scr. μειότητος. Cf. 521, 19. 267, 25.

**) Etiam 544, 30 est in cod.: παραγράφεται τοῦ δέοντος μερισμοῦ.

γράφειν vel παραγραφή vel παραγραφικός occurrit, et verbo quod est περιγράφειν ea ipsa quam expostulamur notio praecidendi subiecta est: 18, 20 ἐπεὶ οὐ περὶ ταύτης σκοπὸς ἡμῶν πρόκειται, αὐτοῦ που περιγραπτέον τὸν λόγον (praecidenda est oratio). Opportunitate oblata quae verbum illud apud Apollonium significet, breviter exponam: 1) definire, certis finibus circumscribere: 121, 5 ἡ ἀόριστος ἔννοια τῶν ῥημάτων. 162, 4 τὴν κτητικὴν σύνταξιν. 186, 9 τὸ εὐχρηστον. 2) incidere, praecidere, finem imponere: 18, 20 τὸν λόγον (521, 17. 519, 16. 267, 5. 267, 28). Cf. Diod. 1, 41 ἐπεὶ τὴν βίβλον — εἰς δύο διηρήκαμεν μέρη — τὴν πρώτην μερίδα — αὐτοῦ περιγράφομεν. Plut. Mor. p. 14 A. Βραχέα δὲ προσθεῖς αὐτοῖς περιγράψω τὰς ὑποθήκας. Euseb. Praep. Ev. 6 p. 280. Ἐνὸς δ' ἔτι μνησθεῖς περιγράψω τὸν λόγον. 3) seiungere, privare, eximere: 46, 20 τὸ μόριον τῆς τούτων ιδέας. 48, 10 τοῦ εἶναι ἄρθρον. 162, 11 τῆς κτητικῆς συντάξεως. 103, 10 τοῦ δέοντος. 212, 4 τῆς συννεμπτώσεως. 544, 30 τοῦ δέοντος μερισμοῦ (cod. παραγ.) 531, 14. 4) expungere, delere, tollere (cf. Porson ad Hom. Od. XI, 524. Greg. Cor. ed. Schaefer. p. 437. 857): 6, 3 τὸ ἄρθρον. 113, 13 τὰ ὀνόματα; 120, 10 τὸ ε. 274, 1 ὁ προσγεγόμενος χρόνος (aug. syllab). 158, 24 τὴν συνοῦσαν ἀμφιβολίαν. 338, 10. τὴν τοῦ βίου διατριβὴν 252, 20.

Fuerunt qui δὴ et ἦ unam eandemque vocem esse perhiberent, ita quidem ut, quem ad modum ex μία natum esset ἴα, sic ex δὴ fieret ἦ. Qua in re ab illis dissentit Dyscolus. Nam quid est, inquit, quod in δὴ vocula δ̄ literam statuamus πλεονάζειν i. e. caussa iusta non est quod ex δὴ factum esse putemus ἦ: nihil enim obstat quin δὴ ex ἦ ortum sit, δ̄ litera adiecta. Quorum neutrum probat Apollonius: Οὐδὲ ἐκεῖνο δὲ ὑγιές, καθότι τινὲς πάλιν ὑπέλαβον, ἓνα εἶναι τὸν δὴ καὶ τὸν ἦ, ὡς εἰ καὶ τὸ μία ἀφαιρεθέντος τοῦ μ̄ ἐν τῷ ἴα, ἦ τὸ γαῖα ἐν τῷ αἴα. πρῶτον τί μᾶλλον ὁ ἦ πεπλεόνακε τῷ δ̄; scribo igitur p. 525, 2 πρῶτον τί μᾶλλον (Symbol. p. 475 non recte inserui inter τί et μᾶλλον οὐ) ὁ δὴ πεπλεόνακε τῷ δ̄. Tertium addiderat argumentum Trypho: φησὶ δὲ καὶ ὁ Τρύφων ὡς τὰ ἐν πάθει γινόμενα οὐδέποτε παρὰλληλα τίθεται τοῖς ὀλοκλήροις, γαῖα αἴα, μία ἴα, σὺς ὄς. καὶ κατὰ τοῦτο οὐδὲν τὸ ἦ δὴ πολλὸν ἀποιοχόμενον Ὀδυσῆος οὐκ ἐν ἐπαλληλότητι ἔχει ἓνα σύνδεσμον τὸν δὴ μόνως ἐπεκτείνεται ἐν τῷ δῆτα. Quae in duas partes divellenda videntur esse; postrema enim verba cum eis quae antecedunt omnino non cohaerent. Sic igitur legendum censeo: καὶ κατὰ τοῦτο οὐδὲν τὸ ἦ δὴ — οὐκ ἐν ἐπαλληλότητι ἔχει ἓνα σύνδεσμον τὸν δὴ. ὁ δὴ μόνως ἐπεκτείνεται ἐν τῷ δῆτα.

530, 33 Bekker: τὰ δ' ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ὡς πρὸς τὴν τούτων εὐχρηστίαν ἀνάγεται, τὰ μὲν ἄρθρα πρὸς τὰ πτωτικά ἢ ὡς πτωτικά, τὰ δὲ ἐπιρρήματα πρὸς τὰ ῥήματα. In A est m. pr. ὡς πρὸς τὰ ῥ.

534, 8 πάλιν ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐπὶ τὰ ὅμοια διηκέτω Bekker. In codice est ἡ τοιαύτη.

541, 2 Ὅτι ἡ γινομένη αὐτοῦ σύνταξις (sc. τοῦ δεῖ) οὐκ ἐπὶ τὰ πρόσωπα ἔστιν, ἐπὶ δὲ τὸ πρὸς ᾧ ἀπαρέμφατον, ὃ ἔστι μονοπρόσωπον. Illud πρὸς ᾧ cum ferri non possit, προσώπων legi iubet Skrzeczka II. p. 24. Ego sic sentio illud, ut quod ex πρόσωπα quod antecedit repetito ortum sit, inducendum esse. Cf. 239, 4 καὶ διὰ τοῦτο ἀπάντοτε ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει οὔτε

πρόσωπον διακρίνει οὔτε ἀριθμόν, ἐπεὶ ᾧ συμφέρεται τούτων ἐστὶν ἀπαρέμφατον, καὶ δια τοῦτο οὐ συμμετατίθεται τῷ οὐ μετατιθεμένῳ, λέγω δὲ τῷ ἀπαρέμφατῳ.

541, 17 καὶ σαφὲς ὅτι κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν καὶ τὸ γράφειν ὀρθῆς ἐστὶ πτώσεως διὰ τὸ λείπει. Ex codice restituo: καὶ σαφὲς ἔτι (id enim scriptum esse videtur) κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν ὡς τὸ γράφειν ὀρθῆς ἐστὶ πτώσεως διὰ τὸ λείπει.

548, 29 ἐν τῇ τρηγήσει extat in codice, sed altera η litterae lineola deleta, ut iam sit τινι, quod ipsum coniecit Schömann. In eadem pagina v. 25 est οἶον τὸ πολλάκις κτλ, quod cur spreverit adeo Bekker ut ne commemoraret quidem, non liquet.

490, 25 ἀλλ' οὐχ ὡς τινες, ὁ ἢ ἐν ἀποκοπῇ γενόμενος τοῦ ἤρα. Post ὡς τινες nescio an ᾠήθησαν adiciendum sit. Cf. 490, 23 καθό τινες ᾠήθησαν. 554, 23; 496, 23; 551, 15 καθότι τινες ᾠήθησαν; 112, 7 οὐχ ὡς τινες ᾠήθησαν; 568, 12 καθώς τινες ᾠήθησαν; 183, 18.

556, 1 ἄνεως quod expostulavit Uhlig p. 22 est in codice. Nec magis accurate 556, 26 quae in codice leguntur transcripsit Bekker: ἢ καὶ παρ' ἐπίρρημα, ὡς ὀψέ ὀψίζω.

557, 18 ἐπεὶ πολλὰ μέρη λόγου, διάφορα ὄντα, ἐσθ' ὅτε ταῖς λέξεσι συνοικειοῦνται. Sic scripsit Bekker, at in codice legi συνοικειωνται; quare refingo συνφκείωνται.

558, 5 Ἐχομένως σκεπτέον περὶ τοῦ εὔτε καὶ ἡῦτε, καθώς τινες ἐπεχείρησαν τὸ εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι διὰ τοῦ εἰ καὶ τοῦ υῖ γράφειν, τοῦ κατὰ φύσιν σχήματος ἀπαιτουῦντος τὴν διὰ τοῦ ηῖ καὶ υῖ γραφήν. Inter γράφειν et τοῦ man. sec. otiosum hoc insertum est additamentum: τῶν κατὰ φύσιν σχημάτων.

559, 19 post πάθη vocabulum duo litterae erasae sunt, quas fuisse suspicor ὡς: ἐσθ' ὅτε γὰρ τὰ ἐπισυμβαίνοντα πάθη [ὡς] [ἔνω]σιν τῶν μορίων ἀπετέλει, cf. 559, 17 ὁ ἐγγενόμενος πλεονασμὸς ὡς ἔνωσιν τοῦ σχηματισμοῦ ἀπετέλει. 559, 22 δοκεῖ καὶ τὸ ἡῦτε ὡς ἠνώσθαι.

565, 27 παράκειται μὲν γὰρ τὸ σαφῶς τῷ σαφῆς, οὗ τὸ οὐδέτερον πληθυντικὸν οὐκ ἔχει συνέμπωσιν ἐν τῷ σάφα· τῷ μέντοι οὐδαμῶς παράκειται τὸ οὐδαμός. (Sic scriptum est in A.) Dronke legi voluit οὐδαμά, qua in re nescio an a vero aberraverit; grammaticus enim parce ut solet verbis usus omisit haec: οὗ τὸ οὐδέτερον πληθυντικὸν ἔχει συνέμπωσιν ἐν τῷ οὐδαμά.

567, 17 ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ, πηδα, καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ. Bast. ad Greg. Cor. p. 575 probavit πηδά = πηδάλια, coll. Callimacho ed. Ern. p. 580, Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 560 ed. Almel.

569, 8 confirmatur Lehrsii et Schoemanni coniectura κατ' ἐντέλειαν scriptura codicis.

572, 32—33 lacunas Dronke hunc in modum explevit: διὰ τοῦτο εὐμαρῶς τὰ τοιαῦτα καὶ τ[ὸ σ ἀποβάλλει] πολλάκις τετράκις. τὸ δὲ δὶς καὶ τὸ τρίς οὐκέτι [ἀ]π[οβάλλει διὰ τὸ] εἰς ὄξειαν προάγεσθαι cl. 578, 15. — 573, 5 est τοῦ οὐχὶ ὄξυνθέντος. — 574, 10 ἔτι καὶ ἄλλα. — 576, 3 τοῦ υῖ Bekker; ὡς ἐκ τοῦ ἐκ cod.; scribendum videtur τοῦ υῖ, ὡς ἐκ. — 576, 7 σαφές ἐστὶν cod.

577, 30 ἀλλὰ κεραιμεικός τέ φασι ex A restituo. In eadem pagina v. 19 Dronke, cum sententiam mancam esse colligeret, ni fallor, vel ex μέν particula cui nihil respondet, hoc ascripsit additamentum: ὅθεν εὐλόγως τὰ μὲν ἄλλα βαρυνόμενα τὴν ὀξεῖαν πρὸ τέλους ἔχει, οὐ δυναμένης τῆς ὀξείας [τρίτης ἀπὸ τέλους εἶναι · τὸ δὲ ἄνεω προπαροξύνεται, Ἀπτικῶς δυναμένης τῆς ὀξείας εἰς] τρίτην (id enim est in codice) ἀπὸ τέλους πίπτειν. Idem 604, 26 scribi iussit: τὸ λεγόμεθα λεγόμεθεν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων. [Ταῦτα οὖν τῶν ἐπιρῥημάτων] ἐστὶ διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ (Skrzecзка; cod. τὰ) μεθιστανόμενα, ὡς ἔφαμεν, κατὰ τὸ πλεῖστον, πρόσθεν πρόσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὀπισθεν ὀπισθα.

Versus qui affertur 588, 10 Arati est Phaen. 225 ed. Matthiae; ex eodem poemate (v. 24—25) desumpti sunt qui leguntur 94, 5—7.

599, 13 Quod Bekker verborum ordini inseruit ἢ πρὸς Λεσβόθεν, m. sec. margini ascriptum est; eadem manus v. 14 post ἀπὸ Λέσβου in margine adiecit πρὸς Λέσβου (cuius ne mentionem quidem fecit Bekker); qua in re ita sibi constare debuit, ut utrumque additamentum aut reiceret aut comprobaret. Ego quidem facile adducor ut in glossematum illa numerum referam.

579, 5 ἀλλ' οὐχ ὡς ἔστι τὰ τοιαῦτα ἐπιρῥήματα, παντὶ προὔπτον. Cum Symbol. p. 476 ὡς οὐχ scriberem, idem iam antea Eggerum proposuisse me fugit. Ac nollem in animum venisset. Video enim nihil esse tam insolitum tamque inauditum, quin ab his hominibus grammaticis admittatur; cf. 601, 19 Φησὶν οὖν ὁ Τρύφων ἰδιαίτερον ὡς τὰ διὰ τοῦ τερος πρωτότυπα διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ παράγεται κατὰ τὰ ἐπιρῥήματα. Eundem in modum meam ipse nunc iam improbo coniecturam, ex qua 603, 1 delevi αὐτόν, quod Homerus antea non esset commemoratus, nam etiam 598, 33, etsi Homeri ne uno quidem verbo mentio facta est, tamen sic scripsit ille: εἰ κατάπνικος εἰς τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἐστι (sc. Homerus).

613, 11 ἢ γάρ m. ut videtur prima deletum est (περιέγραπται).

614, 21 in codice est ὡς τὸ ταχὺ ἦλθεν; ib. v. 31 διὰ τῶν φωνῶν.

618, 28 Exempla affert technicus, ex quibus appareat, adverbiorum in $\bar{\omega}$ a substantivis derivatorum eandem esse significationem ac nominum a quibus ducta sint: ὁμοίως τὸ ἄνεως σημαίνει τὸν ἄφωρον, λέγω ὀνοματικῶς, ἀφ' οὗ πάλιν ἐπιρῥήμα πίπτει τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐχόμενον τὸ ἄνεω καὶ τὸ ἀναυδοί; οἱ literas exaravit m. sec. in rasura. Quibus reiectis sic scripserim: τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐχόμενον τὸ ἄνεω καὶ τῷ ἀναυδ[ως].

624, 26 ἔστι γὰρ παρολιή ὁμοία τῷ ναιχί, οὐ καὶ οὐχί. Nonne sic supplenda est oratio: τῷ[ναί καὶ] ναιχί.?

578, 11 Ἔτι καὶ τὸ ΟΥΤΩ εἰ κατὰ φύσιν εἰς $\bar{\omega}$ λήγει, ἔνεκα τοῦ χρόνου τοῦ παρεδρεύοντος σεσημειώσεται · ὅθεν διακριτέον, πότερον ἐν προσθέσει ἐστὶ τοῦ $\bar{\sigma}$ τὸ οὕτως ἢ ἐν ἀφαιρέσει τοῦ $\bar{\sigma}$ [τὸ οὕτω]. Sic edidit Bekker; in codice vero est ὑφαιρέσει. Quarum quidem scripturarum utra Apollonio tribuenda sit priusquam expendamus, ea de re quid ceteri praeceperint grammatici circumspiciendum est. Et habemus de ἀφαιρέσεις vocabuli notione satis certa testimonia. Greg. Cor. 451 (Schaeef.) (Iones) καὶ προσθέσει καὶ ἀφαιρέσει κέχρηται. — ἐστι

δὲ ἢ μὲν πρόσθεσις τῆ ἀφαιρέσει ἐναντία. ib 452 καὶ πρόσθεσις μὲν ἐστίν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τῆς λέξεως παραληφθῇ, οἷον ἐνεκα εἵνεκα κτλ. ib. 456 ἔστι δὲ ἐναντία — ἢ πρόσθεσις τῆ ἀφαιρέσει, ἢ δὲ παρένθεσις τῆ ἑλλείψει.*) Ἔστι δὲ ἀφαιρέσεις ἢ κατ' ἀρχὰς ἄρσις, ἐκεῖνος κείνος. Choerob. Can. p. 84, 15 ἀφαιρέσεις δὲ ἐστὶ τὸ πάθος τὸ ἐν τῇ ἀρχούσῃ γινόμενον, οἷον ἔστι σιῆ. 127, 13. 315, 30. Eust. Pl. p. 73, 11. Choer. Epim. p. 31, 3 Τί ἐστίν ἀφαιρέσεις; Ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἄρσις. Philem. ed. Osann. p. 11 αἰψηρός, ἀντὶ τοῦ λαιψηρός, ὁ ταχύς, κατὰ ἀφαιρέσειν τοῦ πρώτου συμφώνου. Thom. M. ed. Ritschl. p. 394, 12 χρῆν — κατὰ ἀφαιρέσειν τοῦ ε̄. Gramm. ap. Greg. Cor. ed. Schaefer p. 675 ἀφαιρέσεις δὲ — ὅταν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀφαιρεθῇ γράμμα φωνῆεν — ἐστὶ καὶ ὅταν σύμφωνον ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. Diomedes p. 441 K. Ἀφαιρέσεις est ablatio de principio dictionis contraria prothesi, quum aut litera amputatur, aut syllaba aufertur. Claud. Sacerd. p. 29 aphaeresis fit, vel encope, cum a prima parte verbi syllaba tollitur. — Qua in re cum summa sit omnium consensio, qui hodie de re grammatica scribunt fieri non potest quin idem praecipiant. Nec diversa est Apollonii consuetudo; apud eum enim etsi est ubi ἀφαιρεῖν idem valeat quod „privare“ (130, 12; 208, 6; 82 A), tamen ubicunque περὶ παθῶν vocabulorum accuratius agitur nihil significat nisi hoc, initium vocis decurtatum esse: 75 A ἐκεῖνος κείνος; 74 C ἔστησα σῆσα; 100 A σέθεν ἔθεν (70 A; 74 A); 72 A τόσος ὅσος; 603, 8. 15 ἐνερθεν νερθεν; 557, 20 τὸ ἀφαιρούμενον λείπειν ἐθέλει λέξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην; 499, 28 εὐηνορέη — ἠνορέη; 568, 16 ἀφαιρεθὲν τὸ ἐθέλω τοῦ ε̄ — καὶ ἔτι προσαφαιρεθὲν ἐν τῷ λῶ; 568, 19; 568, 24 ἄβαλε βάλε; 568, 16 καὶ ἀποκοπτόμενα καὶ ἀφαιρούμενα; 569, 28 συμφώνον — ἀφαιρέσεις; 607, 10 ποῦ ὄπου; 569, 30 προσνέμειν ἢ ἀφαιρεῖν; 522, 6 τὸν ἀτάρ — ἀφαιρεθέντα τάρ; 522, 12 λῶ θέλω; 522, 15 ἄβαλε βάλε; 523, 1 ἄρα ῥά; 524, 33 μία ἴα; 525, 6 τὰ ἀφαιρεθέντα συμφώνον; 130, 10 ἢ δασεῖα οὐ θέλει ἀφαιρεῖσθαι; 130, 17 καὶ προστίθεται καὶ ἀφαιρεῖται, ἐώρων ἔγκα ἔειπα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔβη βῆ — τὸ εἰο οἶ, εἰοῦ οὔ (209, 11 τὸ ἄρθρον). Itaque cum adeo sibi constiterit technicus, — credibile fere non est eodem cum vocabulo usum esse ubi de literis syllabisque in fine verborum vel de medio sublatis agit, velut 119 A ἢ ἀφαιρέσεις τοῦ ἰ ὀξείας γίνεται ἐμπονητική, — ποιεῖς ποιές. Immo de re alia alia eum usum esse voce consentaneum atque adeo nesesse est. Quare non video quid sit cur vereamur, quod servatum est 119 A καὶ τὸ νοέν καὶ τὸ δασμηφορέν ὀξύνεται πάλιν τῇ αὐτῇ ὑφαιρέσει τοῦ ἰ, et 578, 14 ἐν ὑφαιρέσει τοῦ σ̄ [τὸ οὐτω]: idem etiam repugnantibus libris restituere omnibus locis, ubi cum ἀφαιρέσεις voce confusum esse videtur. In quibus praeter illum quem supra attuli hic est: 576, 9 καὶ σαφές ὅτι τὰ προκείμενα (πασσαλόφιν χαλκόφιν δεξιόφιν ἀριστερόφιν) ἀκούμενα ἔχοντα στοιχεῖα, πρόδηλον ἔσχε καὶ τὴν ἀφαιρέσειν; nescio an hic quoque 576, 3 εἰ γὰρ αὐτὴ παραγωγή στοιχείου γίνεται ἀφαιρετική, ὡς ἐπὶ γενικῆς τοῦ ὕ, πασσαλόφι καὶ χαλκόφιν.

*) His ita comparatis iure tuo demireris, a Claud. Sacerd. (apud Eichenfeld et Endlicher Anal. Gramm. p. 29) eandem rem „prothesin“ dici, eiusque praecepto ab editore haec adiaci: „ἢ πρόσθεσις simpliciter additamentum denotat, quod ab initio, in medio vel in fine locum habere potest; hinc genus designat cui subsunt tamquam species πρόσθεσις, ἐπένθεσις et παραγωγή. v. Lindem. ad Pomp. 446.“

Priusquam disputatiunculae huic finem imponam, ad tertium de constructione librum revertar (198,4 — 200,7). Ibi enim scriptor postquam oblata occasione de soloecismo et barbarismo agens ita illum definit, ut sit *κατὰ ἐπιπλοκῆς λέξεων ἀκαταλλήλων*, barbarismum ita, ut *μιᾶς λέξεως κατὰ γένεσθαι σολοικισμόν* contenderunt (I), idque exemplis allatis comprobare conati sunt (II). Quae quidem sententia exploditur 198, 13—21. I. *Τὸ πρῶτον* (falsi sunt illi), *ὅτι οὐδεμία εὐθεῖα συνίσταται δίχα ὁήματος εἰς ἀντοτέλειαν, καὶ* (und zwar) *ὁήματος τοῦ μὴ ἀπαιτοῦντος ἐτέραν πλαγίαν*. Ac ne quis sit qui huic argumento opponat alterum illud, *οὗτος* haud raro ita usurpari, ut nulla alia voce adiecta *ἀντοτέλειαν* efficiat; velut ubi quaerenti cuidam *τίς σε ἔτυψε* respondemus *οὗτος*: id ideo fieri posse seito, quot pronomem *κοινὸν παραλαμβάνομενον ἔχει τὸ ὄημα* i. e. quod verbum subauditur. Inde cum eluceat, *οὗτος* hunc in modum prolatum tamquam *δυνάμει* integrum esse enunciatum, illud comprobasse sibi videtur Dyscolus, unam vocem nulla re vel adiecta vel memoria repetita, nunquam nec integri enunciati obtinere locum, nec sententiam praebere, nec in ea una *σολοικισμόν καταγίνεσθαι*. Quare cum subtractum sit quo illi usi erant initio et fundamento totius quaestionis, hoc iam concludere non veretur: *οὐκ ἄρα ἀληθὲς τὸ ἐν μιᾷ λέξει* e. q. s. II. Jam vero adversarii etsi fieri possit ut hoc concedant *ὅσον ἐπ' αὐτῷ* (sc. *τῷ οὗτος*) rem ita sese habere, tamen *οὗτος* voci cum demonstrandi vis subiecta sit, quaestio nondum absoluta est vel explicata. Ea enim ipsa re usi sunt illi ad comprobendam suam sententiam. a) De femina igitur ubi sermo est (hoc est *κατὰ θηλείας* 198, 10. 199, 11), si quis dixerit *οὗτος*, hoc uno vocabulo aiunt soloecismum admitti. Sed ne hoc quidem, inquit Dyscolus, verum est; nam noctu si quis mulierem indicet „*οὗτος*“ vociferando, profecto non delinquet qui nihil viderit: quare novae illi definitioni soloecismi vocis, si ferri posset, haec adicienda essent: „*ὅτε μὴ ἐν νυκτερινῷ καταστήματι εἴη τὰ τῆς συντάξεως · δῆλα γὰρ (tantum modo) ἐπ' ὅψιν λίπτοντα τοῦ γένους ἐστίν.*“ At vero omnino ferri non potest. Soloecismi enim audiuntur, non videntur; quare si quis dicat *οὗτος με ἔτυψεν*, etiamsi de femina agatur, non peccabit; peccabit, si protulerit *αὕτη με ἔτυψαν*, etsi sit femina quam demonstrare voluerit. Omninoque non hoc est quaerendum num vocabulum aliquod adaequatum sit cum ea re de qua dicitur, sed illud potius utrum verba ita inter se congruant, ut aptam praebeant sententiam, necne (198, 21—199, 20). b) Alterum proposuerunt illi qui impugnantur exemplum hoc: *ὡς φάσαν ἢ πληθύς*. Quod idcirco illi in soloecismis videntur duxisse, quia poeta, cum de multis sermo sit, verbum quidem priore loco positum numero protulit plurali, singulari subiectum quod sequitur; hoc igitur (*ἢ πληθύς*) quia discrepat, in eo uno soloecismum apparere illi censuerunt. Quae si cogitatione vel coniectura assecuti sumus, aliquid lucis affertur loco et perobsuro et, ni multum fallor, corrupto 199, 7—10, ita quidem, ut ipsum *πληθύς* vocabulum ab illis *ὡς παρὰ τὴν πρόταξιν ἐναλλασσόμενον* in soloecismorum numerum ascriptum sit. Qua in re cum dissentiat Apollonius, inde satis clare apparet intercidisso *οὐ* particulam: *δοθήσεται δὲ κακεῖνο, ὡς παρὰ τὰς προτάξεις ἐναλλασσόμενα ἐπὶ λόγον τὸν τοῦ σολοικισμοῦ οὐ πεσεῖται* (qua inserta etiam quae sequuntur quadrant *ὡς γὰρ εὐθὺς τὸ τοιοῦτον, καὶ τὸ προειρημένον*). Nam talia ut

ἀκατάλληλα Homero vitio non vertit technicus, sed in his censet (ut videtur) poetam φάσαν posuisse quasi οἱ πολλοί dicturus esset; quo facto paullo negligentius locutum in eius locum ἡ πληθύς synonymum substituisse: in his igitur τὸ ἀκατάλληλον verborum et formarum tolli ac removeri de medio τῷ καταλλήλῳ sententiae. *) Quamquam haec non exposuit grammaticus, sed strictim attigit, aliis eius generis exemplis breviter illustratis (199, 25—200, 7). Iam vero eo unde profecti sumus revertamur. Ibi enim (198, 10) in editione Bekkeriana haec leguntur: αὐτοὶ εἰσηγησάμενοι το καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν, εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις οὗτος,

ὡς φάσαν ἡ πληθύς,

παραθέμενοι καὶ ἄλλα τῆς αὐτῆς ἐχόμενα εὐηθείας. (Portus: „antea legebatur in impressis, τίς οὗτος ἡ πληθύς; sed mendose. Nam omnino legendum est, τίς οὗτος; καὶ, ὡς φάσαν ἡ πληθύς. ut sint duo exempla; alterum, generis, alterum, numeri“. Idem omisit παραθέμενοι, eumque secutus est Sylburg. Explicationem quam Portus subiecit confutare non est operae pretium; nam ab initio cum docet: „Dixerat Apollonius paullo ante, generis immutationem factam in illo τίς οὗτος“, tamquam personas confundit). Quae vereor ne Bekker non intellexerit: aliter enim typis exprimenda curasset; accedit quod scripturam optimi codicis, cuius praestantia non minus hoc loco quam aliis permultis enitescit, prorsus neglexit. Is enim non παραθέμενοι exhibet, sed ὑπόντος παραθέμενοι; illud quid sibi vellet cum non perspicerent qui deterioris notae libros exarabant, eiicere non dubitarunt. Quid multa? Habes tripertitam sententiam, cuius partes deinceps in controversiam adducuntur; primum generalem (I) τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν; deinde duo exempla (II, a ἐν ᾗ παρὰ τὴν δεῖξιν τὰ τοῦ γένους ἐνήλλαχται) εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις οὗτος, et (II, b ἐν ᾗ παρὰ τὴν πρόταξιν τὰ τοῦ ἀριθμοῦ ἐνήλλαχται) ὡς φάσαν ἡ πληθύς. Totum igitur locum sic refingo: εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις οὗτος, [καὶ]

ὡς φάσαν ἡ πληθύς,

πλήθους ὑπόντος, παραθέμενοι καὶ ἄλλα τῆς αὐτῆς ἐχόμενα εὐηθείας.

*) Schol. A in II, II, 278 ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν τὸ γὰρ ἐννοίαν ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα πρὸς πληθυντικὸν ἐπισυνέξενε τὸ φάσαν. Dilucide res explicatur Cram. An. Ox. I p. 426 τὰ περιληπτικὰ ὀνόματα δύο συντάξεις ἀναδέχονται, τῷ λόγῳ τῆς φωνῆς, καὶ τῷ λόγῳ τοῦ σημασιουμένου. — πληθυντικῷ δὲ ἀριθμῷ συντάξεν, εἰ καὶ τῆ φωνῆ ἐνικῆ (scr. ἐνικόν) τὸ πληθύς, κατὰ τὸν τοῦ σημασιουμένου χαρακτῆρα.

INDEX LOCORUM.

Apoll. Dysc. de synt.	6, 4	.	5	Apoll. Dysc. de synt	313,24	.	12
	10, 9	.	12		317, 1	.	9
	71,25	.	5		319,21	.	5
	74, 9	.	10		320,21	.	6
	75,24	.	11		321, 5	.	6
	78,10	.	10		321,22	.	6
	85,15	.	10		323,14	.	6
	87, 2	.	10		325,27	.	9
	134,20	.	11		333,27	.	6
	146,15	.	11		334,20	.	6-8
	147,27	.	11		335, 5.27	.	6
	149,23	.	5		340,18	.	8
	164,10	.	10		341,17	.	8
	170,16	.	11		343,27	.	11
	176, 3	.	9	de comi.	479,21	.	12
	199, 7	.	9		480,10	.	12
	199, 9	.	25		482,13	.	13
	202,14	.	9		484, 1	.	13
	203, 3	.	4		484,21.25	.	12
	204, 9	.	9		486,12	.	13
	228,19	.	5		488,10	.	11
	228,19	.	11		488,20	.	13
	257,17	.	5		490,25	.	21
	261, 5	.	9		490,32	.	13
	287,12	.	9		492,6.9.10.13	.	
	306,15	.	5		492,28	.	13
	307, 1	.	5		494, 9	.	13
	312,22	.	12		494,27	.	14
	312,24	.	5		495,26	.	14
	313, 5	.	12		497,13	.	14

Apoll. Dysc. de coni.	499,15-28	. 14
	500,24-33	. 16
	501, 2	. 16
	502,22.29	. 17
	502, 8	. 16
	503,11-25	. 17
	504, 6	. 18
	505, 4	. 18
	505,14	. 18
	508, 1	. 19
	512,21	. 19
	514,15	. 19
	516,14	. 19
	518, 2	. 19
	519,16	. 20
	520,29	. 20
	520,31	. 20
	521, 3	. 20
	521,16	. 20
	525, 2	. 21
	525,14	. 21
de adv.	530,33	. 21
	541, 2.17	. 21
	541,17	. 22
	546,20	. 15
	548,29.25	. 22
	556,21.26	. 22
	557,18	. 22
	558, 5	. 22
	558, 9	. 11

Apoll. Disc. de adv.	559,19	. 22
	565,31	. 22
	567,17	. 22
	572,32	. 22
	573, 5	. 22
	574,10	. 22
	576, 3	. 24
	576, 7	. 22
	576, 9	. 24
	577,19.30	. 23
	578,14	. 23
	579, 5	. 23
	599,14	. 11
	603, 1	. 23
	614,21.31	. 23
	618,28	. 23
	621,18	. 11
	624,26	. 23
Bekker. An.	963, 2	. 13
	970,32	. 20
	971,13	. 20
	971,29	. 20
Choer. Can.	4,25	. 13
	5, 1	. 13
Choer. Ep.	30,26	. 13
	30,28	. 13
Cramer. An. Ox. I,	188	. 13
	I, 189	. 13
	I, 314	. 17
	I, 426	. 26.